Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 272 197 van 2 mei 2022
in de zaken RvV X / IV en X / IV

In zake: **1. X**
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 14 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat N. JOILLET *loco* advocaat F. MARTENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV X (hierna: verzoeker), is de echtgenoot van verzoekster in de zaak nr. X (hierna: verzoekster). Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde vluchtmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In het verzoekschrift van verzoekster worden de middelen uit het verzoekschrift van verzoeker integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

2. Over de gegevens van de zaken

Verzoekende partijen, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 8 oktober 2019 België binnen met een paspoort en verzoeken op 24 oktober 2019 om internationale bescherming. Op 25 november 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"*A. Feitenrelaas*

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en werd op (…) 1989 geboren in La Libertad. U bent gehuwd met R. G. B. Y. (...). Samen hebben jullie één zoontje, A. R. S. I. (...), die op (…) 2017 in San Salvador werd geboren. U bent niet politiek actief. Uw moeder woont sinds 1993 in de Verenigde Staten. Op vierjarige leeftijd verhuisde u met uw vader van Las Flores in Opico (departement La Libertad) naar de wijk San Miguel in Huizecar (La Libertad), waar u tot juli 2018 heeft gewoond en waar de bende MS 13 opereert. Uw vader was vroeger militair in El Salvador. Sinds zijn pensioen, ongeveer 6 jaar geleden, staat hij in voor de beveiliging van een bouwbedrijf. Daarnaast helpt hij uw stiefmoeder in de familiebakkerij die zich naast de ouderlijke woning in San Miguel bevindt. U bent eigenaar van een woning naast dat van uw vader en had geen financiële problemen. In 2014 behaalde u uw diploma Engels aan de Pedagogische Universiteit van El Salvador. Sinds 2016 werkte u in een call center in San Salvador. Sinds 2012 kwam u regelmatig in Izote, een gehucht eveneens in Huizecar op zo'n 15 minuten wandelen van uw woning in San Miguel. Uw broer A. (...) woonde er in die periode met zijn echtgenote L. (...) en hun zoontje en u ging hen vaak opzoeken. In Izote is de rivaliserende bende 18 actief. In dezelfde periode leerde u uw echtgenote Y. (...) kennen die met haar familie in Izote woonde. Uw schoonzus L. (...) en Y. (...) zijn nichten. Hun oom, G. (...), woont ook in Izote en heeft contacten met plaatselijke bendeleden, waaronder de broers S. (...) die er de plak zwaaien. G. (...) groeide op met de oudste van de broers S. (...), een voormalige bendeleider die in de gevangenis zit. G. (...) praatte met de bendeleden en vertelde hen dat u en uw broer A. (...) geen bendeleden waren waardoor jullie, als inwoners uit een wijk van de rivaliserende bende MS13, zonder grote problemen in Izote konden komen. In 2015 begon u een relatie met Y. (...) en verplaatste u zich steeds vaker naar Izote. Rond juni 2016 kende u een eerste probleem met plaatselijke bendeleden in Izote. Toen u te voet alleen onderweg was naar de woning van Y. (...) werd u plots aangesproken door één van de broers S. (...). Hij beledigde u en waarschuwde u dat hij u in Izote niet meer wilde zien omdat u uit een wijk van de rivaliserende bende MS 13 kwam. Hij verdacht u er tevens van informatie aan de politie door te spelen omdat u in San Miguel naast een politiekantoor woonde. Na dit voorval zette u uw weg naar de woning van Y. (...) verder. Ongeveer twee weken later trok Y. (...), die toen enkele maanden zwanger was, bij u in in San Miguel. Jullie gingen niet meer naar Izote. Op 24/01/2017 werd jullie zoontje I. (...) geboren. Na de geboorte van jullie zoontje zette uw echtgenote haar werk in een kledingzaak in San Salvador stop.

In de derde week van juli 2017 besloten jullie om opnieuw uw schoonouders in Izote op te zoeken. Via de pers en van uw schoonbroers vernamen jullie dat de politie in Izote bendeleden had opgepakt. Tevens dachten jullie dat de bedreiging die u in 2016 had ontvangen niet meer actueel was.

Omdat jullie nog wat babyspulletjes nodig hadden om bij uw schoonouders te overnachten contacteerde u uw adoptiebroer J. (...) of hij u met zijn motor in Izote kon komen ophalen. J. (...) werkte in die periode bij de politie en verbleef die dag in uw woning in San Miguel. Toen hij niet opdaagde kreeg u te horen dat hij door drie plaatselijke bendeleden was tegenhouden omdat hij van buiten Izote afkomstig was. U ging onmiddellijk ter plaatse en probeerde de bendeleden te overtuigen dat J. (...) uw broer was en zich niet inliet met bendeleden. Eén van de broers S. (...) herkende u van het incident in 2016 en bedreigde u. Toen hij een mes bovenhaalde raakte u lichtgewond aan uw elleboog. Toen uw broer hierop zijn vuurwapen tevoorschijn haalde namen de bendeleden de benen. Na het incident keerde u met uw broer J. (...) naar uw woning in San Miguel terug en verwittigde u uw echtgenote die u 's anderdaags in San Miguel kwam vervoegen. Sindsdien begaf u zich niet meer naar Izote. U vergezelde uw echtgenote wel af en toe te voet tot aan de hoofdingang van Izote die dan de weg naar haar woning zonder u aflegde. In juni 2018 kreeg u plots opnieuw problemen. Nadat u uw echtgenote te voet tot aan de hoofdingang van Izote had vergezeld en al enkele minuten op de terugweg naar uw woning was, werd u in een onbevolkt en bosrijk gebied, waar reeds de bende MS 13 opereerde en u nooit eerder problemen kende, door een onbekend bendelid van de 18 dat een vuurwapen bij zich had benaderd. Uw belager liet u verstaan u eerder te hebben verwittigd dat u in Izote niet welkom was. Toen hij u probeerde te beschieten blokkeerde zijn wapen, waarna u het op een lopen zette en uw woning in San Miguel kon bereiken. Na het incident

verhuisde u in de derde week van juli 2018 met uw vriendin naar de woning van uw grootmoeder in Las Flores in Opico, waar de bende MS 13 sterk aanwezig is en waar u bleef wonen tot aan uw vertrek uit El Salvador op 07/10/2019.

Tijdens uw verblijf bij uw grootmoeder zette u uw werk in het call center verder. U verplaatste zich dagelijks met de motor naar uw werk in San Salvador terwijl uw echtgenote thuis bleef bij uw grootmoeder en voor jullie zoontje zorgde. Tijdens uw verblijf in Las Flores had u geen problemen met de bende 18. In de eerste week van augustus 2018 werd u in Las Flores plots aangesproken door een bendelid van de MS 13. De bende kende uw grootmoeder maar wilde van u renta (huurgeld) in ruil om er te mogen wonen. Tijdens deze confrontatie werd geen bedrag afgesproken. De bende zou eerst onderzoek doen naar uw socio-economische situatie alvorens het bedrag vast te leggen en later opnieuw contact opnemen.

Bij thuiskomst sprak u hierover met uw grootmoeder die zich hierna steeds met de renta voor de bendeleden bezighield en de renta tot aan jullie vertrek naar België steeds voor jullie heeft betaald. U kende geen andere problemen met bendeleden in Las Floras en werd niet meer door hen benaderd. In november 2018 vernam u via G. (...) dat bendeleden in Izote hem gevraagd hadden waar jullie zich bevonden. Na deze gebeurtenis nam u de beslissing om alleen naar de Verenigde Staten te vertrekken. Eind 2018 diende u een visumaanvraag in maar deze werd geweigerd. U dacht er tevens aan om illegaal naar Amerika te vluchten maar toen een poging van uw adoptiebroer J. (...) mislukte en hij naar El Salvador werd teruggestuurd kwam u terug op uw beslissing. In juli 2019 besloot u uiteindelijk om met uw gezin naar België te komen, waar reeds uw schoonbroer R. G. O. A. (...) en uw schoonzussen R. G. F. D. M. (...) en R. V. N. I. (...) verbleven. U diende midden september 2019 uw ontslag in op uw werk en u bleef werken tot 30/09/2019 om recht te hebben op een opzegpremie. Op 14/09/2019 trad u in het huwelijk met uw vriendin in Huizecar. Uiteindelijk vertrok u op 07/10/2019 met uw gezin uit El Salvador en reisde u per vliegtuig via Panama en Madrid naar België, waar u dezelfde dag aankwam. Op 24/10/2019 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Uw vader woont nog steeds in San Miguel in Huizecar. De laatste tijd zijn er Huizecar veel bendeleden van de MS 13 vertrokken of gedood en begeeft de bende 18 zich steeds meer binnen de regio. Uw adoptiebroer J. (...) verblijft recent terug in Huizecar. Hij nam in 2019 ontslag bij de politie en verdient sindsdien zijn brood in de bouwsector. Uw broer A. (...) woont in San Salvador. Uw grootmoeder woont nog steeds in Las Floras. Aangezien jullie er niet langer wonen moest zij na jullie vertrek geen renta meer betalen. Uw schoonouders wonen nog steeds in Izote. U werd in El Salvador ongeveer zes keer het slachtoffer van een overval.

Bij terugkeer vreest u nieuwe problemen met de bende 18 die zich in 2018 in een zone van de rivaliserende MS 13 begaven in een poging om u te doden. Daarenboven haalde u aan dat u in Las Flores renta (huurgeld) moest betalen aan de bende MS 13 in ruil om er zonder problemen te kunnen wonen, u dit niet kon blijven betalen en er consequenties volgen als de renta niet stipt wordt betaald. Uw echtgenote haalde tevens aan schrik te hebben dat jullie zoon ontvoerd zou worden en slachtoffer zou worden van orgaanhandel.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw paspoort, het paspoort van uw echtgenote, het paspoort van uw zoontje, uw huwelijksakte, een kopie van de politiebadge van uw adoptiebroer J. (...) en enkele algemene persartikels over veiligheidsincidenten met bendeleden in Huizecar en de problemen van infiltratie van bendeleden bij de politie neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van een ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Dient immers te worden opgemerkt dat het CGVS sterk twijfelt aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met bendeleden en de ernst van uw vrees bij terugkeer. Zo bevatten uw verklaringen en deze van uw echtgenote R. G. B. Y. (...) verschillende vaagheden, hiaten, onaannemelijkheden en ongeloofwaardigheden die betrekking hebben op essentiële elementen die aanleiding hebben gegeven tot jullie vertrek uit El Salvador waardoor het CGVS verhinderd is om zich een correct beeld te vormen over jullie werkelijke nood aan bescherming.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen en deze afgelegd door uw echtgenote over de renta (huur) die jullie aan de plaatselijke bende van de MS 13 moesten betalen om zonder problemen in Las Floras te mogen wonen, wat de directe aanleiding van jullie vertrek naar België zou hebben gevormd, uitermate vaag en algemeen zijn waardoor hier geen geloof aan kan worden gehecht.

Zo kon u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS van 13/09/2021 geen precieze informatie geven over het bedrag dat jullie in Las Flores moesten betalen in ruil om er probleemloos te kunnen wonen. Zelfs indien rekening wordt gehouden met uw verklaring als zou uw grootmoeder steeds hebben ingestaan voor de betaling van de renta kan van u verwacht worden op de hoogte te zijn van het bedrag dat uw grootmoeder gedurende al die maanden aan de bende heeft betaald (CGVS, p.22). Hiernaar gevraagd zei u hierover dat uw grootmoeder u enkel vertelde dat u zich geen zorgen moest maken en ze u liet verstaan dat het om een groot bedrag ging (CGVS, p.22). Dat u, die verklaarde ongeveer veertien maanden met uw grootmoeder onder hetzelfde dak te hebben geleefd, hiervan niet op de hoogte bent is uitermate merkwaardig en doet bij het CGVS de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p.11). De vaststelling bovendien dat u zich voorafgaand aan uw vertrek naar België nooit ernstig informeerde over de grootte van het bedrag zodat u een inschatting kon maken over de haalbaarheid om de renta te blijven verder te betalen getuigt van weinig interesse en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees.

Sterker nog, uit uw verklaringen blijkt dat u ook na uw aankomst in België geen ernstige pogingen deed om via uw grootmoeder, waarmee u nog contact heeft, of via andere kanalen informatie over de renta die in Las Flores moest betalen worden om er te wonen in te winnen. Verder doorgevraagd haalde u hierover uiteindelijk enkel aan dat uw grootmoeder u verteld heeft dat uw moeder, die in Amerika woont, 50 dollar voor de maandelijkse uitgaven opstuurde maar zei u niet te weten of dat het bedrag was dat aan de bende moest worden betaald (CGVS, p.9; p.23).

Evenmin kon uw echtgenote Y. (...) tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS informatie verschaffen over de renta die jullie in Las Floras moesten betalen. Op de vraag hoeveel renta er betaald werd, antwoordde zij er nooit naar gevraagd te hebben (CGVS, (…), p.16). Evenmin wist zij wanneer uw grootmoeder de renta aan de bendeleden betaalde (CGVS, p.16) dan wel waar de renta aan de bende overhandigd werd (CGVS, p.16). Dat uw echtgenote hierover nooit iets zou hebben opgevangen is allesbehalve geloofwaardig. Nochtans blijkt uit haar verklaringen dat zij steeds in de woning met uw grootmoeder achterbleef terwijl u in de hoofdstad ging werken (CGVS p.3 + CGVS echtgenote, p.3; p.5). Tevens moest uw echtgenote het antwoord schuldig blijven toen haar werd gevraagd welke bende in Las Flores opereerde. In het licht van jullie verklaringen als zouden jullie maandenlang renta aan de plaatselijke bende MS 13 hebben betaald is het allerminst geloofwaardig dat zij niet op de hoogte zou zijn van het feit dat de bende MS 13 er de touwtjes in handen heeft (CGVS echtgenote, p.5).

Dat u en uw echtgenote onderling niet over de betaling van de renta zouden hebben gepraat is totaal ongeloofwaardig (CGVS echtgenote, p.16). Temeer daar jullie beiden vertelden dat het niet betalen van de renta problemen kon opleveren en jullie hierdoor in angst leefden (CGVS, p.22-23 + CGVS echtgenote, p. 14-15).

Voor wat betreft uw vrees voor problemen in Las Flores, dient voorts te worden opgemerkt dat uw gedrag tijdens uw verblijf moeilijk te rijmen valt met iemand die een vrees voor zijn leven zou hebben gekoesterd. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u tijdens uw verblijf in Las Flores gewoon bent blijven verder werken en u tot aan uw vertrek naar België met uw motorfiets van Las Flores naar uw werk in San Salvador bleef verplaatsen (CGVS, p.5-6).

Uit bovenstaande vaststellingen besluit het CGVS dat er geen geloof kan worden gehecht aan jullie verklaringen in Las Flores aan de plaatselijke bende MS 13 renta te hebben betaald. Aangezien geen geloof wordt gehecht aan het feit als zouden jullie renta hebben betaald dient het CGVS zich niet uit te spreken over het actueel/toekomstig risico op het lijden van ernstige schade omwille van het niet-betalen van de renta door uw vertrek uit de wijk.

Voor wat betreft uw problemen met de bendeleden 18 in Izote, dient verder te worden opgemerkt dat verschillende punten in uw verklaringen de geloofwaardigheid ervan op de helling plaatsen.

Ten eerste is het uitermate vreemd dat u als inwoner van een wijk van de rivaliserende bende MS 13, vóór juni 2016 nooit problemen met de plaatselijke bendeleden van de 18 in Izote heeft gekend. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u heel regelmatig in Izote vertoefde, met name in het begin om uw broer A. (...) en zijn gezin te bezoeken en later om er uw vriendin Y. (...) te zien. Hiernaar gevraagd vertelde u dat G. (...), de oom van Y. (...), in Izote woonde en contacten had met de plaatselijke bendeleden. Hij sprak met de bende zodat u toegang kreeg tot het gehucht en geen problemen ondervond. Uit uw verklaringen blijkt dat de bendeleden u er kenden, ze u nakeken als u er kwam, maar voor u geen problemen veroorzaakten (CGVS, p.14 + CGVS echtgenote, p.8).

Rekening houdend met bovenvermelde stelt het CGVS zich de vraag waarom u na uw eerste probleem in 2016 met één van de broers S. (...) niet geprobeerd heeft om beroep te doen op de hulp van G. (...) en niet om zijn tussenkomst heeft gevraagd (CGVS, p.17 + CGVS echtgenote, p.11). Uit uw verklaringen blijkt immers expliciet dat door tussenkomst van G. (...) in het verleden voor u problemen met de plaatselijke bendeleden konden worden vermeden (CGVS, p.14-15).

De verklaring van uw echtgenote al ging het deze keer om een bevel van hogerhand waarvoor niet kan worden onderhandeld, kan het CGVS slechts weinig overtuigen. Het CGVS is immers van mening dat u, rekening houdend met de positie van Y. (...)s oom G. (...) in Izote, zijn contact met de gevangen bendeleider S. (...) en zijn eerdere tussenkomst, op z'n minst inspanningen kon doen om hem hierover aan te spreken (CGVS, echtgenote, p.9; p.11).

Opmerkelijk verder is dat u en uw echtgenote bij jullie terugkeer naar Izote in 2017 nalieten om via G. (...) inlichtingen in te winnen om het risico op nieuwe problemen voor u bij terugkeer naar Izote in te schatten (CGVS p. 24 + CGVS echtgenote, p.12).

De geloofwaardigheid van uw problemen met bendeleden van de 18 komt verder in het gedrang door het volgende. Voor het CGVS beweerden u en uw echtgenote dat jullie in november 2018 via G. (...) vernamen dat bendeleden uit Izote naar jullie verblijfplaats hadden gevraagd (CGVS, p.24 en CGVS echtgenote, p.13).

Bij bovenstaande dient te worden opgemerkt dat noch u, noch uw echtgenote van dit incident melding maakten bij het invullen van jullie vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 09/03/2020.

Ook toen u en uw echtgenote aan het begin van jullie persoonlijk onderhoud op het CGVS op 13/09/2021 werden gevraagd of jullie alle essentiële elementen in jullie vragenlijst aanhaalden of opmerkingen hadden over de inhoud van uw vragenlijst DVZ, maakten jullie van desbetreffend incident geen gewag (CGVS, p.3 en CGVS echtgenote p.2).

Dat noch u, noch uw echtgenote hiervan eerder melding maakten is opmerkelijk en zet de geloofwaardigheid ervan op de helling. Nochtans blijkt uit uw verklaringen en deze afgelegd door uw echtgenote dat deze gebeurtenis de aanleiding was om een visum voor Amerika aan te vragen (CGVS, p.24, CGVS echtgenote, p.15). Na confrontatie verklaarde uw echtgenote hierover dat jullie hierover bij DVZ geen melding hebben gemaakt omdat jullie dachten dat het niet relevant was (CGVS echtgenote, p.15). Bovenstaande verklaring is niet afdoende.

De geloofwaardigheid van jullie vrees voor de bende 18 komt verder in het gedrang door het volgende. Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat jullie nalieten om via uw schoonouders of via G. (...) na te vragen of de bendeleden van de 18 in Izote na november 2018 nog naar jullie hebben gevraagd. Doorgevraagd verklaarde zij hierover het volgende: "Omdat we naar hier gekomen zijn en we denken er niet aan en noch ouders noch ik houden ervan om te praten en noch zij, noch wij beginnen daarover"(CGVS echtgenote, p.14).

Van personen die beweren niet terug te kunnen naar zijn of haar land uit vrees voor problemen met bendeleden kan verwacht worden dat men zich grondig informeert over de actuele situatie om een correcte inschatting te maken van het gevaar bij een eventuele terugkeer.

Verder dient te worden opgemerkt dat niets in uw verklaringen of deze van uw echtgenote erop wijst dat bendeleden van de 18 uit Izote momenteel nog naar u op zoek zijn (CGVS, p.24 en CGVS echtgenote, p.14; p.18). Tijdens uw verblijf in Las Flores (juli 2018 tot 7/10/2019) kende u met de bende 18 geen problemen. U verklaarde in dit verband zelf dat de bende 18 Las Floras niet zullen betreden omdat de bende MS13 er heel actief is (CGVS, p.24). Daarenboven dient te worden vastgesteld dat niets in uw verklaringen en deze van uw echtgenote erop wijst dat uw familieleden in San Miguel na jullie vertrek uit de regio omwille van u door bendeleden van de 18 werden lastiggevallen (CGVS, p.24 + CGVS echtgenote, p.13). De vaststellingen trouwens als zou uw adoptiebroer J. (...), die samen met u in het incident in 2017 met de bendeleden in Izote betrokken raakte, zich recent terug in Huizecar hebben gevestigd zet de geloofwaardigheid van de ernst van de door u aangehaalde problemen met de bendeleden van Izote serieus op de helling zet. Temeer daar uit uw verklaringen en deze van uw echtgenote uitdrukkelijk blijkt dat inwoners van Huizecar zich steeds via Izote moeten begeven bij verplaatsingen (CGVS, p.21 + CGVS echtgenote p.16-17). Uw verklaring voor het CGVS als zou uw broer J. (...) sinds het incident in 2017 geen problemen meer met de bendeleden uit Izote hebben gekend, wijst er niet op de bende 18 uit zou zijn op wraak omdat hij tijdens het incident in 2017 zijn vuurwapen zou hebben getrokken (CGVS, p.19-20; p.25).

Voorts lijkt de timing van uw vertrek uit El Salvador ook hoogst bevreemdend te zijn. Ondanks de door u aangehaalde gebeurtenissen in Izote en uw problemen met de bende MS 13 in Las Flores lijkt uw vertrek uit El Salvador allesbehalve dringend te zijn geweest.

Dat u na het bericht van G. (...) in november 2018 met name dat bendeleden in Izote hem gevraagd hadden waar jullie zich bevonden, een gebeurtenis waaraan het CGVS zoals hierboven uiteengezet serieus twijfelt, en na de weigering van uw visumaanvraag voor Amerika eind december 2018 nog tot oktober 2019 wachtte alvorens El Salvador te verlaten; relativeert in ernstige mate de door u aangehaalde vrees en doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees.

Temeer ook daar uw gedrag in de maanden voorafgaand aan uw vertrek naar België moeilijk te rijmen valt met iemand die een vrees voor zijn leven en dat van zijn gezin koesterde. U bleef zich tot eind september 2019 met de moto naar uw werk in San Salvador verplaatsen (CGVS, p.5-6).

In dit verband dient daarenboven te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u op 14/09/2019 in Huizecar, de regio waar u eerder met de bende 18 problemen zou hebben gehad en met de dood zou zijn bedreigd, met uw partner in het huwelijk bent getreden (CGVS, p.3) en er evenmin voor terugdeinsde om u tijdens uw verblijf in Las Flores naar uw woning San Miguel te begeven om een regeling te treffen voor uw woning en er kledij op te halen (CGVS, p.22). Bovenstaande handelingen staan haaks op uw verklaring een vrees voor nieuwe problemen met de bende 18, die volgens uw verklaringen in Huizecar terrein aan het winnen zijn, te hebben gekoesterd (CGVS, p.21).

Voor wat het profiel van uw vader betreft die vroeger als militair in El Salvador werkzaam was, dient voorts te worden opgemerkt dat u op geen enkel ogenblik in concreto aantoonde dat u hierdoor bij terugkeer riskeert persoonlijk geviseerd te worden. U verklaarde hierover zelf geen concrete problemen te hebben gekend (CGVS, p.12). Overigens blijkt nergens uit uw verklaringen dat uw vader omwille van zijn voormalig werk bij het leger concrete problemen met bendeleden heeft ondervonden. Trouwens de vaststelling dat uw vader altijd in San Miguel in Huizecar is blijven wonen wijst er allerminst op dat bendeleden het op hem gemunt hebben omwille van zijn voormalige functie bij het leger (CGVS, p.12).

Verder dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat u een familie bent van een begunstigde van internationale bescherming (schoonbroer (…) , schoonzus (…)B) geen gevolg heeft voor uw verzoek om internationale bescherming en u niet automatisch recht heeft op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

Volledigheidshalve dient in dit verband overigens te worden opgemerkt dat uw echtgenote in dit verband overigens zelf verklaarde dat jullie problemen en deze van haar familieleden los van elkaar staan en het verschillende problemen betreffen (CGVS, p.12-13).

Voor wat betreft de overige door u aangehaalde problemen in El Salvador (namelijk de berovingen waarvan u het slachtoffer werd), dient daarnaast te worden opgemerkt dat het hier om geïsoleerde incidenten ging die zich op verschillende plaatsen afspeelden en waarvan u toevallig slachtoffer werd (CGVS, p.12; p.25). U beweerde hierover zelf dat deze problemen overvallen waren, de overvallers het niet persoonlijk op u gemunt hadden en iedereen op de bus werd beroofd (CGVS, p.12; p.18).

Het loutere gegeven dat niet kan worden uitgesloten dat u bij terugkeer het doelwit kan worden van criminelen is niet voldoende ernstig is om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen.

Voor wat betreft de verklaring van uw echtgenote als zou jullie zoon bij terugkeer naar El Salvador slachtoffer kunnen worden van orgaanhandel dient aanvullend te worden opgemerkt dat zij deze vrees op geen enkel moment in concreto heeft aangetoond (CGVS, echtgenote, p.18). Hier in algemene termen naar verwijzen volstaat niet om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische

opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf, blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u zowel de status van vluchteling als de status van subsidiaire bescherming dient te worden geweigerd.

De door u en uw echtgenote neergelegde paspoorten, jullie huwelijksakte en het paspoort van jullie minderjarige zoon, hebben betrekking op jullie nationaliteit, identiteit, reisweg, burgerlijke staat en de nationaliteit en identiteit van jullie zoon. Dit zijn gegevens die in casu niet betwist worden, doch die geen

verband houden met de door jullie aangehaalde vervolgingsfeiten en vrees. De neergelegde persartikels betreffen informatie over veiligheidsincidenten in Huizecar met bendeleden en belichten het probleem van infiltratie van bendeleden bij de politiediensten. Echter uit desbetreffende stukken kan geen persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico in uw hoofde, dat van uw echtgenote of uw zoontje worden afgeleid. De badge van uw adoptiebroer J. (...) toont aan dat uw broer bij de politie werkzaam was, een element dat hier evenmin ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – *i.e.* de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

"*A. Feitenrelaas*

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en werd op (…) 1996 geboren in het departement La Libertad. U bent geboren en getogen in Izote in de gemeente Huizecar (La Libertad). In Izote is de bende 18 actief. U was niet politiek actief en kende geen problemen met uw overheid. U bent sinds 14/09/2021 gehuwd met A. C. M. I. (...). Samen hebben jullie één zoon, A. R. S. I. (...) die op (…) 2017 geboren werd in San Salvador. U komt uit een gezin met zeven kinderen. Uw broer R. G. O. A. (...) en uw twee zussen R. G. F. D. M. (...) en R. V. N. I. (...) verblijven ook in België. Uw broers A. A. (...), E. G. (...) en E. A. (...) wonen bij uw ouders in Izote. U bent in het bezit van een diploma middelbaar onderwijs en werkte van 2014 tot de geboorte van uw zoon in januari 2017 in de kledingzaak P. C. (...) in San Salvador.

In 2012 leerde u in Izote uw echtgenoot kennen op het verjaardagsfeest van Al. (…), de zoon van uw nicht L. (...), die gehuwd was met de broer van uw echtgenoot A. (...). Uw echtgenoot had een woning in het nabijgelegen San Miguel waar de rivaliserende bende MS 13 opereert. Jullie startten een relatie en hij begon u regelmatig in Izote op te zoeken. Uw oom G. (...) die naast L. (...) woonde kende de bendeleider in Izote uit zijn kindertijd en zorgde ervoor dat uw schoonbroer A. (...) en uw echtgenoot toegang kregen tot de wijk door de bendeleden ervan te verzekeren dat jullie niets met bendes te maken hadden. In juni 2016 werd uw echtgenoot in Izote tegengehouden door een plaatselijk bendelid die hem liet verstaan dat hij er niet welkom was omdat hij uit een rivaliserende wijk kwam. Na deze gebeurtenis trok u in bij uw echtgenoot in San Miguel.

Ongeveer een jaar later ging u samen met uw echtgenoot en uw zoontje op bezoek bij uw ouders in Izote. Omdat jullie niet genoeg babyspullen bijhadden contacteerde uw echtgenoot zijn adoptiebroer J. (...), die toen bij de politie werkte, om naar Izote te komen. Toen J. (…) na een tijdje niet opdaagde besloot uw echtgenoot hem tegemoet te lopen. J. (...) was tegengehouden door drie plaatselijke bendeleden. Er ontstond een schermutseling waarbij uw echtgenoot lichtgewond raakte aan zijn elleboog. Toen J. (...) zijn vuurwapen bovenhaalde zetten de bendeleden het op een lopen, waarna uw echtgenoot met J. (...) naar de woning van uw echtgenoot in San Miguel ging. De volgende dag vervoegde u uw echtgenoot in San Miguel.

In juni 2018 kende uw echtgenoot opnieuw problemen met de bende 18. Toen hij u aan de ingang van Izote had afgezet en te voet onderweg was naar San Miguel, werd hij in een verlaten en bosrijk gebied op zo'n twee minuten van Izote waar de bende MS 13 reeds de touwtjes in handen had door een bendelid van de 18 met een vuurwapen bedreigd. Hij slaagde erin te ontsnappen en zijn woning in San Miguel te bereiken.

Na deze gebeurtenis verhuisden jullie naar de woning van uw grootmoeder in Las Flores in Opico (La Libertad), waar u woonde tot aan uw vertrek naar België op 07/10/2019. In ruil om in Las Flores zonder problemen te mogen wonen moesten jullie renta betalen aan de plaatselijke bende. Tijdens uw verblijf in Las Flores ging uw echtgenoot dagelijks met zijn motor naar zijn werk in San Salvador. U bleef thuis met uw zoontje. In november 2018 vernam u via uw oom G. (...) dat bendeleden van de 18 in Izote bij hem navraag over jullie hadden gedaan. In december 2018 probeerde uw echtgenoot een visum voor Amerika aan te vragen. Toen zijn aanvraag werd geweigerd contacteerde u uw familie in België en begonnen jullie aan de voorbereidingen voor jullie vertrek naar België.

Uiteindelijk vertrok u op 07/10/2019 met uw gezin uit San Salvador en reisde u per vliegtuig via Panama en Madrid naar België, waar u dezelfde dag aankwam. Op 24/10/2019 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw paspoort, het paspoort van uw zoontje, uw huwelijksakte en enkele algemene persartikels over veiligheidsincidenten met bendeleden in Huizecar en de problemen van infiltratie van bendeleden bij de politie neer.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u voor het leven van uw echtgenoot. U heeft tevens schrik dat uw zoontje ontvoerd zal worden en slachtoffer zal worden van orgaanhandel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient te worden opgemerkt dat u een gemeenschappelijk vluchtrelaas deelt met uw echtgenoot A. C. M. I. (...) en u en uw echtgenoot eensluidende verklaringen afleggen over de redenen die jullie ertoe gebracht zouden hebben El Salvador op 07/10/2019 te verlaten. U kende geen persoonlijke problemen in El Salvador en verliet uw land omwille van de problemen van uw echtgenoot (CGVS, p.3).

Bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming oordeelde het CGVS hem zowel de status van vluchteling als de status van subsidiaire bescherming te weigeren omdat hij geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade aannemelijk kon maken. Gezien u zich op dezelfde elementen beroept, kan voor u dezelfde beslissing genomen worden.

De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

(…)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. In een eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële en formele motiveringsplicht.

Verzoekende partijen geven een algemene en theoretische toelichting bij de (materiële) motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en gaan verder als volgt in op de motieven van de bestreden beslissingen:

"*44. Het eerste betwiste argument van het Commissariaat-generaal ter weigering van de asielaanvraag van verzoeker kan door Uw raad onmogelijk worden bijgetreden. Het Commissariaat-generaal stelt dat CGVS sterk twijfelt aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde problemen met bendeleden en de ernst van verzoeker zijn vrees bij terugkeer. Zij stellen dat de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote verschillende vaagheden, hiaten, onaannemelijkheden en ongeloofwaardigheden die betrekking hebben op essentiële elementen. Dit kan absoluut niet gevolgd worden. In onderstaand relaas zal enerzijds worden aangetoond dat de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote waarheidsgetrouw en volledig zijn en anderzijds dat de ernst van verzoeker en zijn vrees reëel en terecht zijn.*

(a) Feitenrelaas

Ten eerste doet het Commissariaat-generaal reeds in het feitenrelaas geheel ten onrechte en zonder daarbij steun te vinden in het gehoorrelaas afbreuk aan de incidenten die verzoeker heeft meegemaakt en aan onnodige sfeerschepperij.
Het feitenrelaas bevat melding dat verzoeker in El Salvador geen financiële problemen had. In het verhoor wordt echter nergens geïnformeerd naar verzoeker zijn financiële middelen. Dit creëert de sfeer dat verzoeker (en zijn familie) zonder problemen in staat zou zijn om de renta te betalen, om de verhuis naar een andere veiligere buurt te betalen (als dit zelfs al bestaat in El Salvador) etc terwijl hier op basis van het verhoor geen uitspraak over gedaan kan worden.
In het feitenrelaas wordt gesteld dat de oom van verzoeker zijn echtgenote, contacten had met plaatselijke bendeleden, waaronder de broers S. (...) die er de plak zwaaien. Dit wordt alweer nergens gezegd door verzoeker. Verzoeker heeft hieromtrent louter het volgende gezegd:
"De broer had gesproken met de woordvoerders daar, diegenen die de bende aansturen en dat was omdat zijn vrouw de nicht was van iemand die daar bendelid was geweest maar had zich ondertussen teruggetrokkken en die trad op voor broer"
En
"Hij was zogezegd geen bendelid, maar er werd verondersteld dat hij even een bendelid was, was omdat de andere bendeleden vrienden waren uit de kindertijd maar hij was zogezegd geen bendelid"
Zoals ook blijkt uit dit verhoor en het verhoor van zijn echtgenote, had deze oom dus niet op geregelde wijze contact met leden van de bende. Deze oom kende hen, vanuit zijn jeugd. Dat wil niet zeggen dat hij invloed had op deze bendeleden noch meerdere contacten hiermee heeft gehad.
Er wordt ook aangegeven bij het voorval van juni 2016 verzoeker "beledigd werd en gewaarschuwd dat hij daar niet meer gezien mocht worden". Dit lijkt toch een understatement te zijn voor wat verzoeker hierover zelf heeft aangegeven. Immers zei hij hierover het volgende: "Als ik terug naar die plek zou blijven komen, dan zouden ze mij vermoorden".
Om tot een correcte beslissing te komen, dient men zich uiteraard op feitelijke juistheden te baseren en een objectieve weergave van deze feiten weergeven.

(b) Renta

Wat betreft de renta stelt het Commissariaat-generaal dat "de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote uitermate vaag en algemeen zijn waardoor hier geen geloof aan kan worden gehecht". Het CGSV verwijt verzoeker dat wanneer hem wordt gevraagd naar het bedrag van deze renta, verzoeker niet op de hoogte is van het precieze bedrag. (stuk 2, p. 1). Louter omdat verzoeker en zijn echtgenote niet op de hoogte zijn van dit bedrag, zouden hun verklaringen "uitermate vaag en algemeen zijn waardoor hier geen geloof aan kan worden gehecht". Anderzijds zegt het CGVS wel zelf op het verhoor het volgende:
"Betalen van renta is algemene praktijk in ES, helaas moet bijna iedereen renta betalen in ES" (stuk 2, p. 23)
Dit staat haaks op de stelling van het CGVS dat aan de verklaringen wat betreft de renta "geen geloof kan worden gehecht".
Er kan bovendien worden opgemerkt het CGSV veronderstelt dat verzoeker op de hoogte dient te zijn van dit bedrag daar verzoeker en zijn echtgenote inwoonden bij zijn grootmoeder en zij dit wel moet verteld worden. Echter heeft verzoeker net meermaals benadrukt dat zijn grootmoeder hier niet over wou praten. Als zogenaamde "mater familias" hield zij haar kleinzoon graag zo ver mogelijk van deze betalingen en wou zij hem beschermen. Iets wat niet ongebruikelijk is binnen de heersende cultuur. Deze bescherming uitte zich ook in het weigeren over deze betalingen te praten. Men kan veronderstellen dat zij haar kleinzoon geen schuldgevoel wou praten voor de riante bedragen die zij betaalde voor zijn veiligheid en deze van zijn familie. Verzoeker heeft verzocht dit zelf te betalen of de hoogte van dit bedrag te kennen. Binnen hun familiale cultuur koos de grootmoeder ervoor om dit niet te doen. Dit kan bezwaarlijk worden gezien als een ipso facto gelijkstelling met de ongeloofwaardigheid van de betaling van de renta. Des te meer omdat het Commissariaat-generaal zelf aanhaalt dat het betalen van renta algemene praktijk is.
Uit het verhoor blijkt ook dat verzoeker kan aanhalen wanneer dit begonnen is, wie dit kwam ophalen (zij het dat dit varieerde en hij hier doorgaans niet zelf bij aanwezig was en dus onmogelijk geacht kan worden specifieker te zijn) en wanneer dit gestopt is. Er kan niet verwacht worden dat hij details geeft over de afhaling waar hij zelf niet bij aanwezig was.
De familiale cultuur en de neiging te beschermen geldt des te sterker tegenover verzoeker zijn echtgenote. De algemene cultuur is namelijk nog steeds dat de man het hoofd van het gezin is en zijn vrouw en kind dient te voorzien en beschermen. In de mate dat haar trots en beschermingsdrang de grootmoeder

verhinderde om met verzoeker over alles omtrent de renta te spreken, zou zij nog veel minder geneigd zijn om dit met zijn echtgenote te bespreken.
Om dit verzoekschrift bij te treden, heeft verzoeker alsnog sterk aangedrongen bij zijn grootmoeder om informatie omtrent de hoogte van het bedrag in te winnen. Omdat verzoeker heeft aangegeven, dat dit in kader van zijn verzoekschrift was, is de grootmoeder akkoord gegaan informatie mee te delen. Verzoeker wist hierover het volgende te vertellen:
"(…)"
Vrij vertaald:
"Ik heb net met haar gesproken en ze vertelde me dat ze me niets gezegd had over het bedrag omdat het een hoog bedrag was en ze niet wou dat ik mij zorgen maakte en ze betaalde 125 dollar per maand, geld dat mijn moeder ook hielp betalen. Ik weet dat dat niet lijkt als veel geld, maar in een land waar het salaris 300 dollar per maand is, vertegenwoordigt dat een bedrag dat niet makkelijk betaald kan worden. (..). Er is geen bewijs want de bendeleden geven geen ticketjes."

(c) Angst van de verzoeker

Ten tweede, is het hoofdargument vanwege het CGVS om de problemen en daaraan vasthangende angst die verzoeker leed te minimaliseren, dat verzoeker zijn gedrag moeilijk te rijmen valt met iemand die een vrees voor zijn leven koestert "aangezien verzoeker gewoon verder is blijven werken tot aan zijn vertrek". Dat verzoeker nog de noodzakelijke verplaatsing naar zijn werk maakte, staat los van enige angst die hij zou geleden hebben. Hij was immers nog steeds verantwoordelijk om zijn gezin te onderhouden en de tocht naar België te kunnen financieren. Bovendien is de route van Huizucar, waar hij oorspronkelijk woonde en zijn woning heeft, ook een andere route dan deze van Opico, waar hij uit angst en noodzaak tijdelijk is gaan inwonen bij zijn grootmoeder en tante (stuk 7 en stuk 8). Dit betekent niet dat hij geheel veilig was op deze route maar wel dat hij de personen die hem reeds eerder bedreigd hadden op deze route niet zou tegenkomen. CGVS gebruikt hier bewoordingen, die in het licht van het manifest tekort aan bewijs voor haar stellingen, enkel als laakbare en onnodige sfeerschepperij zijn te beschouwen. Dat het verplaatsen naar zijn werk gelijkgesteld wordt met "een gedrag dat moeilijk te rijmen valt met iemand die een vrees voor zijn leven en dat van zijn gezin koesterde". Zoals verzoeker ook verklaard heeft, had hij deze ontslagpremie en al zijn spaargeld nodig om de overtocht naar België voor zijn gezin te financieren. Vroeger vertrekken was dus ook financieel onhaalbaar voor het gezin.
Verzoeker was bovendien al reeds lang op zoek naar een oplossing voor zijn gezin. Na de verhuis naar Opico in juli 2018 heeft hij diverse opties geanalyseerd. Eind 2018 had hij reeds een visumaanvraag ingediend bij de Verenigde Staten. Het aanvragen van asiel in de Verenigde Staten was anno 2018-2019 echter heel moeilijk. Oud-President Trump was op dat ogenblik immers gefocust op zoveel mogelijk Salvadoranen deporteren. Deze werd vervolgens geweigerd. Vervolgens heeft hij de piste overwogen van illegaal naar daar te vluchten. Zijn broer J. (...) is vervolgens te voet vertrokken naar de Verenigde Staten. Toen hij werd teruggestuurd, bleek ook dit een onhaalbare piste. Het is bijgevolg manifest onjuist dat de timing van het vertrek uit El Salvador als bevreemdend kan bestempeld worden of het vertrek allesbehalve dringend geweest lijkt te zijn.
Hij is eenmaal teruggekeerd nog naar Huizucar om er spullen op te halen en eenmaal om te huwen. Officieel gezien woonden zij op dat ogenblik immers ook nog in Huizucar en was het dus noodzakelijk dat zij daar trouwden Bovendien is trouwen immers nog een heel traditionele aangelegenheid in El Salvador en zo kon hun familie aanwezig zijn op deze trouw.. Heel weinig mensen waren hiervan op de hoogte. Zij hebben zich enkel per wagen verplaatst om enige risico zo beperkt mogelijk te houden. Dit doet geen afbreuk aan de angst die verzoeker en zijn gezin lijden.
Verzoeker zijn gedrag en dat van zijn echtgenote stemmen wel degelijk overeen met mensen die vrezen voor hun leven. Zoals uit het feitenrelaas blijkt, zijn zij immers gedurende 1 jaar na het eerste incident niet naar Izote gegaan waar familieleden van hun beiden wonen. Zij hadden op dat ogenblik een pasgeboren kind. Na het tweede incident zijn zij weer een hele tijd niet op bezoek gaan in Izote. Vervolgens is enkel de vrouw van verzoeker met hun kindje naar daar beginnen gaan. Dit terwijl Izote slecht op een paar minuten afstand is van hun woonplaats. De incidenten hebben dus wel degelijk een zeer ingrijpende en echte invloed op hun leven gekend.
Na het laatste incident zijn zij verhuisd en nog maar 1 keer teruggekeerd naar Huizucar voor wat spullen en hun huwelijk. Zij zijn niet Izote geweest toen. Verzoeker is eigenaar van een huis in Huizucar maar voelt zich zo onveilig dat hij zijn huis heeft achtergelaten om in Opico te gaan inwonen bij familie.
Er moet dus worden vastgesteld dat de assumptie die voor het CGSV doorslaggevend lijkt te zijn in zijn twijfel omtrent de geloofwaardigheid van de aard en draagwijdte van de dreigementen die verzoeker heeft moeten ondergaan, de angst voor zijn leven en de renta die hij diende te betalen onjuist is. Uw Raad zal aldus moeten vaststellen dat er geen (afdoende) motivatie voorhanden is om rechtsgeldig tot het besluit

te komen dat er bezwaarlijk "voldoende zwaarwichtig is om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming").
Nu deze (onterechte) vaststelling een dragend motief was van het Commissariaat voor de negatieve beslissing, en dit zowel voor de weigering van de vluchtelingenstatus als de weigering van de subsidiaire bescherming, kan deze weigeringsbeslissing dus onmogelijk afdoende zijn gemotiveerd.
Bovendien en ten overvloede laat het CGSV volledig na te kijken naar de gevolgen die de situatie in hoofde van verzoeker zou hebben bij een (gedwongen) terugkeer naar El Salvador.
Zoals is het bovenstaand feitenrelaas werd vastgesteld, beschikt verzoeker op heden over geen enkele middelen. Bij een hypothetische terugkomst in El Salvador moet hij louter voor leven in El Salvador afkoopsommen betalen.

45. Ten tweede tracht het Commissariaat-generaal geheel ten onrechte en zonder daarbij steun te vinden in het gehoorrelaas, gaten te schieten in de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker. Het dient te worden opgemerkt dat het CGVS daarbij bewoordingen gebruikt, die in het licht van het manifest tekort aan bewijs voor haar stellingen, enkel als laakbare en onnodige sfeerschepperij zijn te beschouwen:
- Wat betreft de woonplaats van J. (...): Dat verzoeker familieleden heeft wonen in Huizucar of El Salvador in het algemeen, doet geen afbreuk aan de ernst van de angst die verzoeker en zijn gezin zelf lijden. Immers dient voor de beoordeling van het verzoek naar zijn specifieke situatie gekeken te worden. Dit is bovendien ook geen bewijs dat deze regio veilig is. Niets toont aan dat zij hier in veiligheid leven. Zoals verzoeker zelf ook aangeeft, woont zijn broer daar op het ogenblik van het verhoor nog maar 2 of 3 weken. Deze broer is ook zelf gestopt zijn werk als politieagent door de constante bedreigingen. Bovendien is J. (...) ook enkel daar gaan wonen doordat hij in Tonacatepeque (een andere regio in El Salvador) bedreigd werd door de plaatselijke bendes omdat hij niet van daar afkomstig was. Hij is momenteel opnieuw om een poging aan het zoeken om naar de Verenigde Staten te kunnen emigreren.
- Wat betreft de timing van de problemen en de positie van de oom van verzoeker zijn echtgenote, G. (...), stipt het CGVS het volgende aan:
"(…)". (stuk XX, pg 3)
Ten eerste klopt het al niet dat verzoeker reeds lang heel regelmatig in Izote vertoefde. Zoals hij zelf ook aangaf op zijn verhoor, zijn deze bezoeken immers maar gestegen in de loop van 2015 toen hij zijn huidige echtgenote leerde kennen.
"(…)"
Bovendien is er ook nog een verschil voor de heersende bendes voor het bezoeken van familie op een plaats waar een andere bende actief was of een relatie beginnen met iemand afkomstig van een andere zone. Dit laatste wordt veel meer gezien als een probleem voor deze bendes dan het heel af en toe bezoeken van familie. Daarenboven heeft verzoeker ook aangestipt in zijn verhoor dat hij steeds zorgde dat hij in gezelschap was van iemand die van de zone zelf afkomstig was, of met de wagen of motor ging wat een veiligere wijze van transport was. Verzoeker heeft dus verscheidene redenen opgegeven waarom eerste incident zich pas in juni 2016 heeft voorgedaan, dat nog losstaat van enige tussenkomst van G. (...).
Wat betreft de tussenkomst van G. (...), deze kon jammer genoeg geen magische oplossing vormen voor de problemen. G. (...) was ook geen lid (meer) van deze bende en zijn invloed dient dan ook als eerder beperkt worden aanzien.
Verzoeker heeft dit ook duidelijk verklaard in zijn verhoor.
"Het gaat hier niet over een vrijgeleide, betekende niet dat hij hier veilig is, was eerder het feit dat wij geen problemen zouden berokkenen en wij niet betrokken zijn bij de bendes."
G. (...) kon dus geenszins garanderen dat verzoeker veilig was bij het betreden van de zone. Hij kende een paar bendeleden maar daar stopt zijn band of invloed met de 18. Toen de bendeleden bij G. (...) informeerden wie verzoeker was, heeft hij aangegeven dat verzoeker geen deel uitmaakte van een bende en niet betrokken was bij enige problemen.
- Het CGVS stelt dat
"Zo bevatten uw verklaringen en deze van uw echtgenote verschillende vaagheden, hiaten, onaannemelijkheden en ongeloofwaardigheden"
Wat betreft de renta wordt dit reeds uitvoerig hierboven weerlegd.
Verzoeker kan exact weergeven hoe de weg liep van zijn woonplaats naar Izote, waar de controlepost stond, waar Izote lag ten opzichte van San Salvador. Dit wordt bevestigd door de kaart die als stuk is toegevoegd (stuk 5-6).
Verzoeker en zijn echtgenote hebben alle vragen zo volledig mogelijk beantwoord. Uit wat zowel hierboven als hieronder blijkt, neemt het CGVS bepaalde zaken als onaannemelijk aan op basis van een verkeerde voorstelling van de feiten of onterechte veronderstellingen.
- Naar zones waar andere bendes actief zijn gaan, is gevaarlijk. Dit wordt ook in alle krantenartikelen en getuigenissen over wonen in El Salvador bevestigd.

o "Ik kan bijvoorbeeld nooit binnen in de wijk waar mijn familie woont, tenzij ik bij de ingang word opgehaald door een familielid dat in die bepaalde barrio woont. Ze zouden mij beschouwen als een vreemdeling en dus als een bedreiging voor de bendeleden. (..) Als je de regels van de bende niet respecteert, wordt dat gezien als een grove belediging en dan kun je ter plekke vermoord worden. Ook iedereen die zijn maandelijkse 'bijdrage' niet betaalt – van de rijke baas van een transportfirma tot de kleine marktkramer – wordt omgebracht."[12]
o "The hatred between rival gangs runs deep. MS-13 members will not utter the number "18". If asked their age, for instance, they reply, "I'm 17 + 1". The borders of the competing gangs' turf are invisible but well known and seldom crossed. A youth who lives in MS-13 territory but whose grandmother lives in Barrio 18-R territory will meet her only on "neutral ground" or at a place where no one knows their names and faces."[13]
o "De bendes viseren niet alleen kwetsbare jongeren. Ook volwassen mensen op belangrijke posities worden bedreigd en afgeperst. Het is een strijd om de macht waarbij niemand wordt ontzien."[14]
Daarnaast is het voor verzoeker onbegrijpelijk dat het CGSV haar beslissing (mede) steunt op het feit dat de bedreigingen dateren van 2016-2018, en sindsdien zich geen nieuwe fysieke incidenten hebben voorgedaan met de Barrio 18. Van verzoeker kan immers niet redelijkerwijs worden verwacht dat hij de personen van wie hij meermaals doodsbedreigingen kreeg, actief blijft opzoeken of zou bevragen naar de actualiteit van de geuite doodsbedreigingen. Verzoeker is niet meer naar Izote geweest sindsdien. Hij is nog éénmaal in Huizucar geweest.

46. Ten slotte stelt het CGSV dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat verzoeker specifiek zou worden geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden door een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, noch zou het CGSV over elementen beschikken die erop wijzen dat erin hoofde van verzoeker sprake is van omstandigheden die in hoofde van verzoeker wijzen op een verhoogd risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. (stuk 2, p. 2)
Het Commissariaat-generaal baseert zich voor deze conclusie niet enkel op de motivatie die hierboven als onjuist en dus niet-pertinent werd aangeduid, maar lijkt tevens geen acht te slaan op het bewijs dat verzoeker wél reeds aanvoerde, zowel volgend uit de het relaas van het verhoor met het Commissariaat-generaal en de gekende informatie over de situatie in El Salvador.
Het CGSV gaat niet uitgebreid in op de veiligheidssituatie binnen El Salvador. De algemene conclusie van het CGSV is -terecht- dat "geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing." (stuk 2, p. 6). De situatie is complex aangezien ook de overheidsinstanties en politieagenten als corrupt worden beschouwd. Er is geen vertrouwen van de burger in het rechtssysteem.
Het Commissariaat-generaal wijst er -eveneens terecht- op "het crimineel geweld in El Salvador in wezen doelgericht is"." (stuk 2, p. 6). Het CGSV laat echter na dit standpunt zelf toe te passen en aan te tonen waarom verzoeker ondanks zijn verhaal niet als een doelwit beschouwd dient te worden. Verzoeker is reeds meermaals het target geweest. Hij is bedreigd met de dood.
Een erkenning als subsidiair beschermde wordt plotsklaps afgedaan op basis van volgende stelling:
"Het loutere gegeven dat niet kans worden uitgesloten dat u bij terugkeer het doelwit kan worden van criminelen is niet voldoende ernstig is om binnen het toepassingsgebied van aritkel 48/4,§2 b Vw te vallen."
Met deze onbegrijpelijke vaststelling laat het CGSV manifest na acht te slaan op de feiten die volgen uit het verhoor, waaruit blijkt dat verzoeker niet enkel gezien zijn persoonlijke omstandigheden en de situatie waarin hij zich bevindt niet als een "gewone burger" kan worden beschouwd, maar dat hij manifest een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, dat hij a fortiori slachtoffer dreigt te worden van niet-willekeurig geweld, te weten dat hij een persoonlijk doelwit is van Barrio 18, waarbij de overheid van El Salvador (in zoverre deze er al werkelijk is) incapabel is hem tegen deze bedreigingen te beschermen.
Het CGVS toont op geen enkel ogenblik aan waarom verzoeker geen beroep kan doen op bescherming op basis van artikel 48/4, §2 b. Verzoeker is het slachtoffer geweest van gewelddaden. Verzoeker is het slachtoffer geweest van ernstige bedreigingen. Verzoeker is het slachtoffer geweest van zware afpersing.
Zoals hierboven reeds aangehaald, bestaat de dreiging in hoofde van verzoeker uit twee entiteiten, de Barrio 18, voornamelijk in de omgeving van Izote, en de MS 13, in de omgeving van Opico. De Barrio 18 is echter wijdverspreid actief in El Salvador. De MS 13 ook. Als men ergens gevaar loopt van één van deze bendes, loopt men overal gevaar in El Salvador. Verzoeker verwijst naar het hierboven aangehaald

feitenrelaas, om deze dreiging concreet te maken. Hieronder gaat enkel een samenvatting van de belangrijkste aldaar gemaakte vaststellingen.
Verzoeker heeft gerechtvaardigde redenen om te geloven dat Barrio 18 hem persoonlijk als doelwit markeert:
a. Verzoeker is getrouwd met iemand die opgegroeid is in een zone waar een andere bende actief is;
b. Verzoeker is meermaals met de dood bedreigd door hen;
c. Verzoeker is eenmaal met een mes aangevallen en eenmaal met een (slechtwerkend) pistool;
d. Verzoeker noch zijn familie is lid van een bende;
e. Barrio 18 heeft nog geïnformeerd naar zijn verblijfplek na zijn vertrek uit Huizucar;
f. Verzoeker is naar het buitenland gevlucht;
g. Verzoeker zou bij zijn terugkeer naar El Salvador torenhoge renta moeten betalen;
h. Indien verzoeker deze renta niet zou kunnen betalen, zou hij vermoord worden;
Door manifest en onbegrijpelijk na te laten acht te slaan op deze elementen, die nochtans in het verhoor van 13 september 2021 uitgebreid aan bod zijn gekomen, motiveert het Commissariaat-generaal de vaststelling dat dat verzoeker "er niet in geslaagd is om zijn vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van een ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken" hoegenaamd niet, en is van enige belangenafweging allerminst sprake.
Uit een studie van MO blijft dat in 2020 amper 10 procent van de Salvadoraanse asielaanvragen werd goedgekeurd. In 2019 was dat nog 90 procent. Een verklaring voor deze daling blijkt niet uit de rapporten opgesteld door CGVS.[15] De situatie in El Salvador blijft op dagelijkse basis gevaarlijk voor heel wat inwonenden, waaronder verzoeker."

Verzoekende partijen besluiten dat de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen niet berusten op een correcte feitenvinding, een zorgvuldige voorbereiding en een evenwichtige belangenafweging, zodat de bestreden beslissingen het zorgvuldigheidsbeginsel schenden. Zij zijn van mening dat de door de commissaris-generaal aangevoerde motieven de bestreden beslissingen niet kunnen dragen en dat daardoor de materiële motiveringsplicht geschonden is.

3.1.2. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoekende partijen menen dat er wel degelijk voldoende elementen zijn op basis waarvan in hun hoofde kan besloten worden tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en verwijzen naar wat zij hoger hebben uiteengezet. Na een beknopt theoretisch betoog over artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet passen zij de voorwaarden van deze bepaling toe op hun persoonlijke situatie en stellen zij dat de commissaris-generaal om onverklaarbare redenen tot de conclusie komt dat er voor hen actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon en dat zij zelf geen enkele vrees hebben aangehaald. Zij wijzen erop dat verzoeker tijdens zijn gehoor heeft aangehaald dat hij niet durft terugkeren naar El Salvador uit angst om daar te worden vermoord. Zij stellen dat de commissaris-generaal terecht aanhaalt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en gepleegd wordt zowel door georganiseerde misdaadgroepen als door de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten. De commissaris-generaal lijkt hier volgens hen uit te concluderen dat zij geen recht hebben op de subsidiaire beschermingsstatus omdat dit geweld niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen zetten verder het volgende uiteen met betrekking tot de COI Focus "*El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen:
"*Hieruit blijkt dat het aantal terugkeerders naar El Salvador de voorbije jaren in stijgende lijn ging. Maar, belangrijke nuance die hierbij nodig is, het gaat hier voornamelijk om El Salvadoranen die een gebrek aan economische mogelijkheden als hoofdreden opgaven om te emigreren uit El Salvador. Bovendien is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en dus ook beperkte informatie daarover. Dat bepaalde personen die om economische redenen vertrokken zijn, vrijwillig terugkeren naar El Salvador, staat geheel los van het verhaal van verzoeker. Het is dan ook onduidelijk wat dit ter zake doet om de ernst van het risico in hoofde van verzoeker in te schatten. Verzoeker staat volledig los van economische redenen. Daarbij kan ook nog aangestipt worden dat recente nieuwsberichten over de situatie in El Salvador economische problemen vermelden door de invoering van de bitcoin dat vooral de armere klasse zal raken.[17]*"

Verzoekende partijen menen voorts dat de commissaris-generaal terecht aanhaalt dat een verblijf in het buitenland bij terugkeer kan leiden tot afpersing door criminele bendes en dat zij, bovenop de afpersing waarvan zij reeds het slachtoffer zijn geweest, nu dus nog een groter risico op afpersing lopen. Waar de commissaris-generaal aangeeft dat de mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer niet volstaat om een reëel risico te vormen, verliest hij volgens hen duidelijk uit het oog wat er gebeurt indien men niet in staat is om deze *renta* te betalen. De commissaris-generaal geeft volgens hen zelf aan dat dit geen mogelijkheid maar zo goed als een zekerheid is. Zij citeren verder uit de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van 15 maart 2016 en wijzen erop dat UNHCR afpersing als een gewelddadige vorm van misdaad omschrijft. Verzoekende partijen betogen verder dat afpersing door de lokale maffia of bende reeds eerder erkend is als een situatie die onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan vallen, dat het *in casu* om een zeer ver gevorderde vorm gaat en dat zij hierop een nog hoger risico lopen bij terugkeer naar El Salvador. Zij wijzen erop dat verzoeker ook *in concreto* werd bedreigd door de bende 18 en dat de commissaris-generaal zelf aangeeft dat het crimineel geweld in wezen doelgericht is en niet willekeurig van aard. Verzoekende partijen menen wel te kunnen aantonen dat er in hun hoofde sprake is van "*een specifieke situatie en bijzondere omstandigheden die een verhoogde gegronde vrees voor ernstige schade aantonen*" waardoor zij kennelijk wel in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming. Verhuizen vormt hiervoor geen oplossing, zo vervolgen zij onder verwijzing naar de COI Focus "*El Salvador. Veligheidssituatie*" van 12 oktober 2020. Bovendien is er volgens hen in El Salvador amper bescherming door de politie daar veel bendeleden zelf deel uitmaken van een politiekorps. Personen die een klacht neerleggen tegen een bende, bijvoorbeeld wegens afpersing, riskeren het slachtoffer te worden van ernstig geweld of gedood te worden door de bende aan wie de klachten dikwijls terug gerapporteerd worden, aldus verzoekende partijen.

Verzoekende partijen besluiten dat zij voldoen aan de criteria om als vluchteling te worden erkend in de zin van Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), minstens aan de criteria om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming.

3.2. De stukken

Als bijlage bij de verzoekschriften worden een kaart met de route naar Izote (stuk 5), een luchtfoto van het gebied (stuk 6), een kaart met de route van verzoekers woonplaats in Huizucar naar zijn werk (stuk 7) en een kaart met de route van verzoekers verblijfplaats in Opico naar zijn werk (stuk 8) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.3. Beoordeling

3.3.1. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij genomen zijn.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) sterk twijfelt aan de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde problemen met bendeleden en de ernst van zijn vrees bij terugkeer, waarbij wordt overwogen dat (i) zijn verklaringen en deze afgelegd door zijn echtgenote, verzoekster *in casu*, over de *renta* die zij aan de plaatselijke bende van de MS-13 moesten betalen om zonder problemen in Las Flores te mogen wonen, wat de directe aanleiding van hun vertrek naar België zou hebben gevormd, uitermate vaag en algemeen zijn waardoor hier geen geloof aan kan worden gehecht, dat (ii) zijn gedrag tijdens zijn verblijf in Las Flores

moeilijk te rijmen valt met iemand die een vrees voor zijn leven zou hebben gekoesterd, dat (iii) het uitermate vreemd is dat hij als inwoner van een wijk van de rivaliserende bende MS-13 vóór juni 2016 nooit problemen met de plaatselijke leden van de bende 18 in Izote heeft gekend, dat (iv) het CGVS zich de vraag stelt waarom hij na zijn eerste probleem in 2016 met één van de broers S. niet geprobeerd heeft om beroep te doen op de hulp van G., de oom van verzoekster, en niet om zijn tussenkomst heeft gevraagd, nu uit zijn verklaringen blijkt dat door tussenkomst van G. in het verleden voor hem problemen met de plaatselijke bendeleden konden worden vermeden, dat (v) het verder opmerkelijk is dat hij en verzoekster bij hun terugkeer naar Izote in 2017 nalieten om via G. inlichtingen in te winnen om het risico op nieuwe problemen voor hem bij terugkeer naar Izote in te schatten, dat (vi) de geloofwaardigheid van zijn problemen met leden van de bende 18 verder in het gedrang komt door de vaststelling dat hij noch verzoekster bij het invullen van hun vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) melding maakten van het feit dat zij in november 2018 via G. vernamen dat bendeleden uit Izote naar hun verblijfplaats hadden gevraagd, dat (vii) de geloofwaardigheid van hun vrees voor de bende 18 verder in het gedrang komt doordat uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij nalieten om via haar ouders of via G. na te vragen of de leden van de bende 18 in Izote na november 2018 nog naar hen hebben gevraagd, dat (viii) niets in zijn verklaringen of deze van verzoekster erop wijst dat leden van de bende 18 uit Izote momenteel nog naar hem op zoek zijn, dat (ix) het feit dat hij na het bericht van G. in november 2018 dat bendeleden in Izote hem gevraagd hadden waar hij en verzoekster zich bevonden, een gebeurtenis waaraan het CGVS zoals hoger uiteengezet serieus twijfelt, en na de weigering van zijn visumaanvraag voor Amerika eind december 2018 nog tot oktober 2019 wachtte alvorens El Salvador te verlaten in ernstige mate de door hem aangehaalde vrees relativeert en andermaal afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan, dat (x) uit zijn verklaringen blijkt dat hij op 14 september 2019 in Huizucar, de regio waar hij eerder met de bende 18 problemen zou hebben gehad en met de dood zou zijn bedreigd, met verzoekster in het huwelijk is getreden en er evenmin voor terugdeinsde om zich tijdens zijn verblijf in Las Flores naar zijn woning in San Miguel te begeven om een regeling te treffen voor zijn woning en er kledij op te halen, dat (xi) hij op geen enkel ogenblik *in concreto* aantoonde dat hij omwille van het profiel van zijn vader, die vroeger als militair in El Salvador werkzaam was, bij terugkeer riskeert persoonlijk geviseerd te worden, en dat (xii) het loutere feit dat hij familie is van een begunstigde van internationale bescherming geen gevolg heeft voor zijn verzoek om internationale bescherming en hij niet automatisch recht heeft op een internationale beschermingsstatus daar hij geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van zijn familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde zou bestaan, omdat (B) voor wat betreft de overige door hem aangehaalde problemen in El Salvador, met name de berovingen waarvan hij het slachtoffer werd, daarnaast dient te worden opgemerkt dat het hier om geïsoleerde incidenten ging die zich op verschillende plaatsen afspeelden en waarvan hij toevallig slachtoffer werd en dat het loutere gegeven dat niet kan worden uitgesloten dat hij bij terugkeer het doelwit kan worden van criminelen niet voldoende ernstig is om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te vallen, omdat (C) verzoekster haar vrees dat hun zoon bij terugkeer naar El Salvador slachtoffer zou kunnen worden van orgaanhandel op geen enkel moment *in concreto* heeft aangetoond, omdat (D) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en hij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, omdat (E) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (F) de door hem en verzoekster neergelegde documenten niets wijzigen aan deze appreciatie. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zij een gemeenschappelijk vluchtrelaas deelt met haar echtgenoot, verzoeker *in casu*, en zij en verzoeker eensluidende verklaringen afleggen over de redenen die hen ertoe gebracht hebben El Salvador op 7 oktober 2019 te verlaten en bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming het CGVS oordeelde hem zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren omdat hij geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade aannemelijk kon maken, zodat voor haar dezelfde beslissing kan genomen worden, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en

hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, kan niet worden aangenomen.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten omwille van problemen met de plaatselijke bendes. Verzoeker, die op vierjarige leeftijd met zijn vader verhuisde van de wijk Las Flores in San Juan Opico naar de wijk San Miguel in Huizucar, zou vanaf 2012 vaak zijn neefje, de zoon van zijn broer A., hebben bezocht in Izote, een gehucht in Huizucar. Zo zou verzoeker verzoekster, een nicht van de vrouw van A. die eveneens in Izote woonde, hebben leren kennen. In 2015 zouden zij een koppel geworden zijn en vanaf dan zou verzoeker verzoekster regelmatig hebben opgezocht in Izote. Tijdens een dergelijk bezoek aan verzoekster halverwege juni 2016 zou verzoeker benaderd zijn door een lid van de bende 18 die hem zei dat hij hem niet meer in die zone (Izote) wou zien omdat hij afkomstig was van een zone die onder controle was van de rivaliserende bende MS-13. Het bendelid zou verzoeker ervan verdacht hebben informatie door te geven aan de bende MS-13 of aan de politie omdat hij dicht bij het politiecommissariaat woonde en verzoeker gewaarschuwd hebben hebben dat indien hij nog naar die plek zou komen hij zou worden vermoord. Verzoekster, die zwanger was, zou vervolgens bij verzoeker in Huizucar zijn komen wonen. Na de geboorte van hun zoon zouden verzoekende partijen zich tijdens een weekend in juli 2017 bij verzoeksters ouders in Izote hebben bevonden. Omdat zij kleren nodig hadden die nog bij verzoeker thuis lagen, zou verzoeker zijn broer J. gevraagd hebben hem te komen halen met de motorfiets om die kleren op te halen. Omdat J. maar niet opdaagde, zou verzoeker een kijkje zijn gaan nemen en hebben gezien dat zijn broer door drie leden van de bende 18 was tegengehouden. Verzoeker zou geprobeerd hebben te onderhandelen met de bendeleden en hen ervan te overtuigen dat hij en zijn broer geen bendeleden waren en geen problemen zochten. Onder de bendeleden zou zich echter ook de man hebben bevonden die verzoeker eerder, in 2016, had bedreigd. Die zou verzoeker eraan herinnerd hebben dat hij hem daar niet meer wilde zien en vervolgens een mes hebben bovengehaald waarmee hij verzoeker aan de rechterarm verwondde. Toen J., die bij de politie werkte, daarop zijn dienstwapen bovenhaalde, zouden de bendeleden zijn weggevlucht. Sindsdien zou verzoeker niet meer naar het huis van zijn schoonouders in Izote zijn gegaan. Omdat verzoekster altijd al in die zone gewoond had en zelf geen problemen had met de lokale bendeleden, zou zij er wel nog haar familie zijn blijven bezoeken. Volgens hun verklaringen liep verzoeker dan met haar mee tot aan de ingang van de zone, waar verzoekster door haar vader of één van haar broers werd opgewacht, en ging hij daarna weer naar huis. Dit ging een aantal keer goed tot verzoeker in juni 2018 op de terugweg zou zijn benaderd door een gewapend lid van de bende 18, die hem zou hebben uitgescholden en herinnerd aan het verbod om in de zone van de bende te komen. Het bendelid zou geprobeerd hebben om op verzoeker te schieten maar omdat zijn wapen blokkeerde zou verzoeker zich uit de voeten hebben kunnen maken. Naar aanleiding van dit laatste incident zouden verzoekende partijen in juli 2018 besloten hebben naar verzoekers grootmoeder in Las Flores, San Juan Opico, te gaan, waar zij zouden zijn gebleven tot aan hun vertrek uit El Salvador. Op die plaats zou de bende MS-13 het voor het zeggen hebben gehad en leden van deze bende zouden in augustus 2018 hebben geëist dat verzoekende partijen hun *renta* zouden betalen om in die zone te kunnen blijven wonen. Verzoekers grootmoeder zou de opgelegde *renta* hebben betaald waardoor verzoekende partijen zonder verdere problemen bij haar konden blijven wonen. In november 2018 zouden verzoekende partijen via de familie van verzoekster vernomen hebben dat bendeleden in Izote gevraagd hadden waar zij zich bevonden. In december 2018 zou verzoeker besloten hebben om alleen naar de Verenigde Staten te gaan, maar het visum zou hem geweigerd zijn. Vervolgens zou hij het idee hebben opgevat om illegaal te vertrekken, maar daarvan hebben afgezien toen het zijn broer J. niet zou zijn gelukt om op die manier in de Verenigde Staten te geraken. Op advies van de broer van verzoekster zouden verzoekende partijen vervolgens in juli 2019 besloten hebben om naar België te komen. Op 14 september 2019 zouden zij met elkaar in het huwelijk zijn getreden. Omdat zij zich nergens veilig voelden in El Salvador zouden zijn er op 7 oktober 2019 met hun zoontje vertrokken zijn en via Panama en Spanje naar België zijn gekomen.

Bij terugkeer naar hun land van herkomst stellen verzoekende partijen te vrezen dat verzoeker zal worden vermoord door de bendeleden die hem eerder hebben geviseerd. Verzoeker maakt daarnaast melding van een dagelijkse dreiging omwille van het feit dat zijn vader militair was en van constante overvallen in El Salvador, waarvan hij ook zelf het slachtoffer zou zijn geweest. Verzoeker zou in totaal zo'n zes keer zijn overvallen in El Salvador. Verzoekster haalde tevens aan te vrezen dat hun zoon ontvoerd zou worden en slachtoffer zou worden van orgaanhandel.

De Raad wijst erop dat hoger, onder punt 3.3.1., is gebleken dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen op omstandige en duidelijke wijze de motieven heeft uiteengezet waarop hij zich steunt om te oordelen dat uit de door verzoekende partijen aangehaalde feiten en gebeurtenissen geen nood aan internationale bescherming in hun hoofde kan worden afgeleid.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat er omwille van de door hen aangehaalde vluchtmotieven in hun hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voor verzoekende partijen blijkt de eigenlijke vluchtaanleiding de afpersing te zijn geweest waarmee zij te maken zouden hebben gekregen kort nadat zij in juli 2018 waren ingetrokken bij verzoekers grootmoeder in Las Flores, Opico, omwille van problemen die verzoeker met leden van de bende 18 zou hebben gehad. Hierover wordt in het eerste middel van de verzoekschriften gesteld dat verzoeker op dat ogenblik geen enkele optie meer zag om in El Salvador veilig met zijn gezin te kunnen wonen en dat hij zich vervolgens is beginnen informeren om legaal het land te kunnen verlaten en hiervoor is beginnen sparen. Er dient evenwel in navolging van de commissaris-generaal te worden vastgesteld dat de verklaringen die verzoekende partijen hebben afgelegd over de *renta* die zij aan de plaatselijke leden van de bende MS-13 moesten betalen om zonder problemen in Las Flores te mogen wonen dermate vaag en algemeen zijn dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Dit wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker op goede gronden als volgt toegelicht:
"*Zo kon u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS van 13/09/2021 geen precieze informatie geven over het bedrag dat jullie in Las Flores moesten betalen in ruil om er probleemloos te kunnen wonen. Zelfs indien rekening wordt gehouden met uw verklaring als zou uw grootmoeder steeds hebben ingestaan voor de betaling van de renta kan van u verwacht worden op de hoogte te zijn van het bedrag dat uw grootmoeder gedurende al die maanden aan de bende heeft betaald (CGVS, p.22). Hiernaar gevraagd zei u hierover dat uw grootmoeder u enkel vertelde dat u zich geen zorgen moest maken en ze u liet verstaan dat het om een groot bedrag ging (CGVS, p.22). Dat u, die verklaarde ongeveer veertien maanden met uw grootmoeder onder hetzelfde dak te hebben geleefd, hiervan niet op de hoogte bent is uitermate merkwaardig en doet bij het CGVS de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p.11). De vaststelling bovendien dat u zich voorafgaand aan uw vertrek naar België nooit ernstig informeerde over de grootte van het bedrag zodat u een inschatting kon maken over de haalbaarheid om de renta te blijven verder te betalen getuigt van weinig interesse en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees.*
Sterker nog, uit uw verklaringen blijkt dat u ook na uw aankomst in België geen ernstige pogingen deed om via uw grootmoeder, waarmee u nog contact heeft, of via andere kanalen informatie over de renta die in Las Flores moest betalen worden om er te wonen in te winnen. Verder doorgevraagd haalde u hierover uiteindelijk enkel aan dat uw grootmoeder u verteld heeft dat uw moeder, die in Amerika woont, 50 dollar voor de maandelijkse uitgaven opstuurde maar zei u niet te weten of dat het bedrag was dat aan de bende moest worden betaald (CGVS, p.9; p.23).
Evenmin kon uw echtgenote Y. (...) tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS informatie verschaffen over de renta die jullie in Las Floras moesten betalen. Op de vraag hoeveel renta er betaald werd, antwoordde zij er nooit naar gevraagd te hebben (CGVS, (…), p.16). Evenmin wist zij wanneer uw grootmoeder de renta aan de bendeleden betaalde (CGVS, p.16) dan wel waar de renta aan de bende overhandigd werd (CGVS, p.16). Dat uw echtgenote hierover nooit iets zou hebben opgevangen is allesbehalve geloofwaardig. Nochtans blijkt uit haar verklaringen dat zij steeds in de woning met uw grootmoeder achterbleef terwijl u in de hoofdstad ging werken (CGVS p.3 + CGVS echtgenote, p.3; p.5). Tevens moest uw echtgenote het antwoord schuldig blijven toen haar werd gevraagd welke bende in Las Flores opereerde. In het licht van jullie verklaringen als zouden jullie maandenlang renta aan de plaatselijke bende MS 13 hebben betaald is het allerminst geloofwaardig dat zij niet op de hoogte zou zijn van het feit dat de bende MS 13 er de touwtjes in handen heeft (CGVS echtgenote, p.5).
Dat u en uw echtgenote onderling niet over de betaling van de renta zouden hebben gepraat is totaal ongeloofwaardig (CGVS echtgenote, p.16). Temeer daar jullie beiden vertelden dat het niet betalen van

de renta problemen kon opleveren en jullie hierdoor in angst leefden (CGVS, p.22-23 + CGVS echtgenote, p. 14-15)."

De omstandigheid dat de *protection officer* van het CGVS tijdens het persoonlijk onderhoud zelf te kennen gaf dat het betalen van *renta* een algemene praktijk is in El Salvador en dat bijna iedereen er *renta* moet betalen doet niets af aan de redelijke verwachting dat verzoekende partijen doorleefde en precieze verklaringen kunnen afleggen over de *renta* die zij zouden hebben moeten betalen, te meer daar zij niet betwisten dat dit voor hen de aanleiding zou hebben gevormd om te beslissen hun land van herkomst te verlaten. Ter verklaring van hun vage en gebrekkige verklaringen komen verzoekende partijen in het eerste middel van hun verzoekschriften niet verder dan te herhalen dat verzoekers grootmoeder hier niet over wou praten, te verwijzen naar de "*heersende cultuur*" waarbinnen het volgens hen niet ongebruikelijk is dat verzoekers grootmoeder als zogenaamde "*mater familias*" haar kleinzoon wou beschermen, te veronderstellen "*dat zij haar kleinzoon geen schuldgevoel wou praten voor de riante bedragen die zij betaalde voor zijn veiligheid en deze van zijn familie*" en zonder meer te beweren dat verzoeker verzocht heeft dit zelf te betalen of de hoogte van het bedrag te kennen maar zijn grootmoeder er binnen hun familiale cultuur voor koos dit niet te doen. De Raad acht deze uitleg niet afdoende. Ongeacht de persoonlijke beweegredenen in hoofde van verzoekers grootmoeder of de culturele geplogenheden die ten grondslag zouden hebben gelegen aan haar gedrag, kan het niet overtuigen dat zij haar kleinzoon geheel in het ongewisse laat over het bedrag dat zij de bendeleden maandelijks betaalde, nu de aanwezigheid van verzoeker en zijn gezin de aanleiding zou hebben gevormd voor deze betalingen, verzoeker daartoe blijkens zijn verklaringen persoonlijk door een bendelid werd aangesproken en het bedrag van de *renta* gebaseerd werd op zijn persoonlijke (werk)situatie (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 11, 22 en 23). Het argument dat zijn grootmoeder hem wou beschermen is tevens moeilijk in overeenstemming te brengen met het gegeven dat zij verzoeker had laten verstaan dat het om een groot bedrag ging (*ibid.*, p. 22) en kan bovendien niet verklaren waarom zij verzoeker ook na zijn aankomst in België informatie zou onthouden over de *renta* die zij diende te betalen zolang hij bij haar inwoonde. Zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt aangestipt, heeft verzoeker ook na zijn aankomst in België geen ernstige pogingen ondernomen om zich hierover via zijn grootmoeder, met wie hij nog contact heeft, of via andere kanalen nader te informeren. Waar verzoekende partijen nog aanvoeren dat verzoekers grootmoeder verzoeker alsnog informatie zou hebben gegeven over de omvang van de *renta* die zij moest betalen nadat hij hier sterk bij haar zou hebben op aangedrongen in het kader van onderhavig beroep, beperken zij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die hoe dan ook aan het voorgaande geen afbreuk doet.

Het beschermingsargument kan verder niet op dienstige wijze worden aangevoerd ten aanzien van de vaststelling dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud evenmin concrete informatie wist te verschaffen over de *renta* die zij en verzoeker in Las Flores moesten betalen. Verzoekende partijen betwisten immers niet dat verzoekster steeds in de woning met verzoekers grootmoeder achterbleef terwijl verzoeker ging werken, zodat het allerminst geloofwaardig is dat zij hier nooit iets over zou hebben opgevangen. Waar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud nog kon aangeven dat zijn grootmoeder maandelijks *renta* diende te betalen van augustus 2018 tot en met september 2019 en dat het geld werd opgehaald door een kind of een vrouw die langskwamen of rechtstreeks aan een bendelid werd betaald, kon verzoekster in het geheel niet zeggen wanneer, waar of aan wie het geld overhandigd werd (adm. doss., stuk 6, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 22-23, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 16). De redenering dat van verzoeker niet kan worden verwacht dat hij details geeft over de afhaling van het geld aangezien hij hier doorgaans zelf niet bij aanwezig was, gaat alvast niet op voor verzoekster, die juist wél steeds aanwezig zou zijn geweest.

Dat verzoekende partijen niet op de hoogte zijn van het bedrag dat verzoekers grootmoeder voor hen diende te betalen klemt des te meer daar zij aangaven dat zij vertrokken zijn uit El Salvador omdat ze vreesden dat zij de *renta* niet konden blijven betalen om er te mogen wonen en dat zij in dat geval zouden worden vermoord, wat toch laat veronderstellen dat zij een geïnformeerde inschatting hebben gemaakt van de haalbaarheid om verder *renta* te blijven betalen (adm. doss., stuk 6, map met 'Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 22-23, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 15).

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat het gegeven dat verzoeker in Opico *renta* diende te betalen zich moeilijk verdraagt met het feit dat hij er volgens zijn verklaringen al had gewoond vanaf zijn

geboorte tot zijn vier jaar en de bendeleden hem daar al kenden (adm. doss., stuk 6, map met 'Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 4-5 en 11).

Verzoekende partijen verklaarden tijdens hun persoonlijk onderhoud tevens dat zij in november 2018 via de familie van verzoekster vernomen hebben dat leden van de bende 18 in Izote geïnformeerd hadden naar hun actuele verblijfplaats en leiden hieruit af dat de bende nog steeds naar hen op zoek was toen zij bij verzoekers grootmoeder verbleven (adm. doss., stuk 6, map met 'Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 24, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 13). Hierover merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht op dat noch verzoeker noch verzoekster van dit incident melding hebben gemaakt bij de DVZ. De Raad merkt op dat verzoeker dit evenmin heeft aangehaald bij de uiteenzetting van zijn spontaan relaas op het CGVS, noch toen hem eerder gevraagd werd waarom hij in december 2018 besloot om naar de Verenigde Staten te gaan. Verzoeker verwees toen in algemene zin naar zijn problemen met de bendes. Vervolgens gevraagd naar aanleiding van welk concreet incident hij de beslissing nam om El Salvador te verlaten, verwees verzoeker naar drie schermutselingen die hij met leden van de bende 18 zou hebben gehad, waarvan de laatste zich zou hebben voorgedaan in juni 2018, en repte hij met geen woord over het feit dat bendeleden enkele maanden later zouden geïnformeerd hebben naar zijn verblijfplaats (adm. doss., stuk 6, map met 'Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 6 en 10-11). Nochtans blijkt uit zijn verklaringen en die van verzoekster dat deze gebeurtenis voor verzoeker de aanleiding was om een visum voor de Verenigde Staten aan te vragen, zoals ook in de bestreden beslissingen wordt aangestipt en door verzoekende partijen niet wordt betwist.

Aan de geloofwaardigheid van de problemen van verzoekende partijen met leden van de bende 18 in Izote wordt verder afbreuk gedaan door een opvallende inconsistentie in hun relaas. Volgens zijn verklaringen was verzoeker al sinds 2012 geregeld op en af geweest naar Izote zonder ooit problemen te kennen met de plaatselijke bendeleden. De Raad stelt vast dat verzoeker initieel met geen woord repte over de cruciale rol die G., een oom van verzoekster, daarbij zou hebben gespeeld, noch bij de uiteenzetting van zijn vrij relaas noch toen hem herhaaldelijk werd gevraagd hoe hij problemen met bendeleden in Izote kon vermijden in de periode voor het eerste incident in juni 2016. Verzoeker verklaarde dat vooral personen die te voet waren werden tegengehouden, terwijl zij die met de moto onderweg waren soms wel werden tegengehouden en soms niet, en dat hij ook altijd probeerde in het gezelschap te zijn van iemand die in de regio woonde. Hoewel verzoeker zich soms naar Izote begaf met de wagen van zijn broer A. en soms de motorfiets van zijn broer J. gebruikte, waren er ook gelegenheden waarbij hij te voet ging, volgens verzoeker zo'n vier of vijf keer (adm. doss., stuk 6, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 13). Verzoeker verklaarde verder te denken dat hij pas in juni 2016 werd benaderd omdat hij toen zonder begeleiding van iemand die er woonde de zone te voet was binnengegaan. Volgens verzoeker laten de bendeleden personen die begeleid worden door iemand uit de buurt zonder probleem door. Nochtans was het blijkens zijn verklaringen al de tweede of derde keer dat hij zonder begeleiding van iemand uit de wijk deze wijk betrad. Pas wanneer hem gevraagd werd hoe hij de wijk zonder problemen kon binnenkomen toen hij met de auto van zijn broer ging, vermeldde verzoeker voor het eerst dat een oom van zijn schoonzus die bendelid was geweest maar zich ondertussen had teruggetrokken uit de bende optrad voor zijn broer, zodat die op zijn gemak kon zijn, en dat de bendeleden hen nakeken als ze hen zagen maar er geen grotere problemen ontstonden (*ibid.*, p. 14). Geconfronteerd met de inconsequente houding van het bendelid dat hem in juni 2016 zou hebben benaderd in het licht van zijn eerdere verklaring dat zijn broer iemand kende bij de bende waardoor hij in het verleden een soort van vrijgeleide kreeg om de wijk te betreden, betwistte verzoeker dat het om een vrijgeleide ging waardoor hij vrijgesteld zou zijn geweest van een of ander probleem en stelde hij dat het eerder ging om het feit dat hij en zijn broer geen problemen zouden veroorzaken en niet betrokken waren bij bendes (*ibid.*, p. 15). Verzoekende partijen lichten hierover in het eerste middel van hun verzoekschriften nog toe dat G. dus geenszins kon garanderen dat verzoeker veilig was bij het betreden van de zone en dat G. een paar bendeleden kende doch dat zijn band met of invloed bij de bende 18 daar stopt. Deze nuancering doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker zich blijkens zijn verklaringen sinds 2012 zonder problemen in Izote kon begeven omdat een familielid dat contact had met de plaatselijke bendeleden hen verzekerde dat hij niet tot een andere bende behoorde en geen problemen zou veroorzaken, waardoor de vraag blijft waarom dit in juni 2016 plots veranderde.

Verzoekende partijen betwisten dat verzoeker reeds lang heel regelmatig in Izote vertoefde en wijzen erop dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft aangegeven dat deze bezoeken maar in frequentie zijn toegenomen in de loop van 2015, toen hij verzoekster leerde kennen. Verzoekende partijen betwisten evenwel niet dat verzoeker al sinds 2012 meerdere keren naar Izote ging zonder ooit problemen te hebben ondervonden met de plaatselijke bendeleden en verklaren verder niet waarom hij pas in

juni 2016 voor het eerst problemen kreeg indien hij reeds in 2015 vaker naar Izote begon te gaan. Verzoeker verklaarde immers dat toen zij een koppel werden in 2015, hij verzoekster drie keer per week opzocht en dat hij haar elke dag kwam bezoeken toen zij zwanger werd in maart of april 2016 (adm. doss., stuk 6, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 13). De argumentatie dat het beginnen van een relatie met iemand afkomstig uit een andere zone door de bendes veel meer als een probleem wordt gezien dan het af en toe bezoeken van familie op een plaats waar een andere bende actief is, kan *in casu* niet worden gevolgd. Immers is ook verzoekers broer A., die net zoals verzoeker oorspronkelijk afkomstig is uit gebied dat onder de controle van de MS-13 valt, een relatie begonnen met iemand die in Izote woonde. Desondanks lieten de bendeleden die in Izote de controle hadden hem met rust, zij het op voorspraak van de oom van zijn echtgenote.

Door louter *post factum* de invloed van G. bij de bende 18 te minimaliseren en te stellen dat G. geenszins kon garanderen dat verzoeker veilig was bij het betreden van de zone van de bende 18, verklaren verzoekende partijen verder niet waarom zij na het incident van juni 2016 zelfs geen poging ondernomen hebben om G. te contacteren en zijn hulp in te roepen om toekomstige confrontaties met de bendeleden te vermijden. De commissaris-generaal kan worden bijgetreden waar hij hierover in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt overweegt:
"*De verklaring van uw echtgenote al ging het deze keer om een bevel van hogerhand waarvoor niet kan worden onderhandeld, kan het CGVS slechts weinig overtuigen. Het CGVS is immers van mening dat u, rekening houdend met de positie van Y. (...)s oom G. (...) in Izote, zijn contact met de gevangen bendeleider S. (...) en zijn eerdere tussenkomst, op z'n minst inspanningen kon doen om hem hierover aan te spreken (CGVS, echtgenote, p.9; p.11).*"
Verzoekende partijen betwisten deze pertinente overweging van de bestreden beslissingen, die steun vindt in het administratief dossier, niet en doen er bijgevolg geen afbreuk aan. Verzoekende partijen betwisten verder niet dat zij ook voor hun terugkeer naar Izote in 2017, nadat zij daar gedurende een jaar niet waren geweest, hebben nagelaten om via G. inlichtingen in te winnen om het risico op nieuwe problemen in te schatten. Dat verzoekende partijen nagelaten hebben om na het voorval van juni 2016 contact op te nemen met verzoeksters oom, door wiens toedoen zij tot voor kort problemen met de bende 18 hadden kunnen vermijden, relativeert naar het oordeel van de Raad de ernst van hun vrees in belangrijke mate.

Aan de ernst van de vrees die verzoekende partijen stellen te hebben voor de bende 18 wordt verder afbreuk gedaan door de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker:
"*Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat jullie nalieten om via uw schoonouders of via G. (...) na te vragen of de bendeleden van de 18 in Izote na november 2018 nog naar jullie hebben gevraagd. Doorgevraagd verklaarde zij hierover het volgende: "Omdat we naar hier gekomen zijn en we denken er niet aan en noch ouders noch ik houden ervan om te praten en noch zij, noch wij beginnen daarover"(CGVS echtgenote, p.14).*
Van personen die beweren niet terug te kunnen naar zijn of haar land uit vrees voor problemen met bendeleden kan verwacht worden dat men zich grondig informeert over de actuele situatie om een correcte inschatting te maken van het gevaar bij een eventuele terugkeer.
Verder dient te worden opgemerkt dat niets in uw verklaringen of deze van uw echtgenote erop wijst dat bendeleden van de 18 uit Izote momenteel nog naar u op zoek zijn (CGVS, p.24 en CGVS echtgenote, p.14; p.18). Tijdens uw verblijf in Las Flores (juli 2018 tot 7/10/2019) kende u met de bende 18 geen problemen. U verklaarde in dit verband zelf dat de bende 18 Las Floras niet zullen betreden omdat de bende MS13 er heel actief is (CGVS, p.24). Daarenboven dient te worden vastgesteld dat niets in uw verklaringen en deze van uw echtgenote erop wijst dat uw familieleden in San Miguel na jullie vertrek uit de regio omwille van u door bendeleden van de 18 werden lastiggevallen (CGVS, p.24 + CGVS echtgenote, p.13). De vaststellingen trouwens als zou uw adoptiebroer J. (...), die samen met u in het incident in 2017 met de bendeleden in Izote betrokken raakte, zich recent terug in Huizecar hebben gevestigd zet de geloofwaardigheid van de ernst van de door u aangehaalde problemen met de bendeleden van Izote serieus op de helling zet. Temeer daar uit uw verklaringen en deze van uw echtgenote uitdrukkelijk blijkt dat inwoners van Huizecar zich steeds via Izote moeten begeven bij verplaatsingen (CGVS, p.21 + CGVS echtgenote p.16-17). Uw verklaring voor het CGVS als zou uw broer J. (...) sinds het incident in 2017 geen problemen meer met de bendeleden uit Izote hebben gekend, wijst er niet op de bende 18 uit zou zijn op wraak omdat hij tijdens het incident in 2017 zijn vuurwapen zou hebben getrokken (CGVS, p.19-20; p.25).
Voorts lijkt de timing van uw vertrek uit El Salvador ook hoogst bevreemdend te zijn. Ondanks de door u aangehaalde gebeurtenissen in Izote en uw problemen met de bende MS 13 in Las Flores lijkt uw vertrek uit El Salvador allesbehalve dringend te zijn geweest.

Dat u na het bericht van G. (...) in november 2018 met name dat bendeleden in Izote hem gevraagd hadden waar jullie zich bevonden, een gebeurtenis waaraan het CGVS zoals hierboven uiteengezet serieus twijfelt, en na de weigering van uw visumaanvraag voor Amerika eind december 2018 nog tot oktober 2019 wachtte alvorens El Salvador te verlaten; relativeert in ernstige mate de door u aangehaalde vrees en doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees.
Temeer ook daar uw gedrag in de maanden voorafgaand aan uw vertrek naar België moeilijk te rijmen valt met iemand die een vrees voor zijn leven en dat van zijn gezin koesterde. U bleef zich tot eind september 2019 met de moto naar uw werk in San Salvador verplaatsen (CGVS, p.5-6).
In dit verband dient daarenboven te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u op 14/09/2019 in Huizecar, de regio waar u eerder met de bende 18 problemen zou hebben gehad en met de dood zou zijn bedreigd, met uw partner in het huwelijk bent getreden (CGVS, p.3) en er evenmin voor terugdeinsde om u tijdens uw verblijf in Las Flores naar uw woning San Miguel te begeven om een regeling te treffen voor uw woning en er kledij op te halen (CGVS, p.22). Bovenstaande handelingen staan haaks op uw verklaring een vrees voor nieuwe problemen met de bende 18, die volgens uw verklaringen in Huizecar terrein aan het winnen zijn, te hebben gekoesterd (CGVS, p.21)."

Verzoekende partijen betwisten in het eerste middel van voorliggende verzoekschriften dat de timing van hun vertrek uit El Salvador bevreemdend is en dat dit vertrek allesbehalve dringend was. Zij voeren aan dat verzoeker reeds lang op zoek was naar een oplossing en na de verhuis naar Opico in juli 2018 diverse opties heeft geanalyseerd. Het kan echter bezwaarlijk van een hoogdringende nood aan bescherming getuigen dat verzoeker pas in december 2018 een visum voor de Verenigde Staten zou hebben aangevraagd, te meer daar verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij in november 2018 zouden hebben vernomen dat leden van de bende 18 naar hen op zoek waren. Dat verzoeker na de weigering van het visum zou hebben overwogen om illegaal naar de Verenigde Staten te gaan maar hier van afzag nadat zijn broer J. dit tevergeefs zou hebben geprobeerd, zoals verzoeker verklaarde, strookt niet met de verklaringen van verzoekster, die tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS voorhield dat verzoeker besloot om zes maanden te wachten om vervolgens een nieuwe visumaanvraag te kunnen indienen maar dit uiteindelijk niet deed omdat hij en verzoekster besloten hadden om naar een oplossing te zoeken waarbij ze samen zouden kunnen vertrekken (adm. doss., stuk 6, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 11, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 15). Wat er ook van zij, verzoekende partijen zouden uiteindelijk pas in juli 2019 besloten hebben om naar België te komen en vervolgens het geld bijeen hebben gespaard om hun reis te financieren (adm. doss., stuk 6, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 6 en 11). De argumentatie in het eerste middel, als zou verzoeker zich na zijn verhuis naar Opico in juli 2018 noodgedwongen verder naar zijn werk hebben verplaatst om zijn gezin te onderhouden en de reis naar België te financieren, kan aldus niet standhouden in het licht van de chronologie van de door verzoekende partijen voorgehouden feiten. Zelfs indien aangenomen zou worden dat zij de beslissing om naar België te komen veel eerder namen, kan het niet overtuigen dat het voor hen financieel onhaalbaar was om eerder te vertrekken dan in oktober 2019. Verzoeker verklaarde dat de reis naar België voor hem, verzoekster en hun zoontje 2300 dollar heeft gekost en dat hij meer dan de helft hiervan gefinancierd heeft met zijn ontslagvergoeding en de rest met spaargeld (*ibid.*, p. 7). Het houdt geen steek dat verzoeker nog tot en met september 2019 zou hebben moeten doorwerken om dat bedrag bijeen te sparen, rekening houdend met het feit dat hij volgens verzoekster meer dan 600 dollar per maand verdiende (adm. doss., stuk 6, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 18). Waar op basis van de bij de verzoekschriften gevoegde kaartjes met aanduiding van de route naar zijn werk vanuit Huizucar respectievelijk Opico kan worden aangenomen dat verzoeker de personen die hem eerder zouden hebben bedreigd in deze periode kon vermijden (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 7 en 8), blijken er, de door hem voorgehouden vrees voor nieuwe problemen met leden van de bende 18 in acht genomen, in hoofde van verzoeker geen gegronde redenen te hebben bestaan om zich nog tot eind september 2019 met de moto naar zijn werk in San Salvador te verplaatsen.

De Raad is samen met de commissaris-generaal van oordeel dat het feit dat verzoekende partijen in september 2019 nog naar Huizucar zijn teruggekeerd om er met elkaar in het huwelijk te treden de door hen voorgehouden vrees voor nieuwe problemen met leden van de bende 18 in deze regio tegenspreekt. Verzoekende partijen wijzen er in het eerste middel van hun verzoekschriften op dat zij op dat moment officieel nog steeds in Huizucar woonden en dus noodzakelijkerwijze daar moesten trouwen en dat dit bovendien in El Salvador nog een heel traditionele aangelegenheid is waarop hun familie aanwezig kon zijn. Zij verklaren evenwel niet waarom zij *per se* nog dienden te trouwen nadat zij reeds de beslissing hadden genomen om hun land van herkomst te verlaten en naar België te komen en zich zodoende blootstelden aan het risico waaraan zij zich door hun vertrek net wilden onttrekken. Het betoog dat slechts

heel weinig mensen hiervan op de hoogte waren en dat zij zich enkel per wagen hebben verplaatst om het risico zo beperkt mogelijk te houden is niet afdoende in het licht van de ernstige dreiging die verzoeker volgens zijn verklaringen boven het hoofd zou hebben gehangen na de eerdere moordaanslagen die hij in de regio van Huizucar zou hebben overleefd.

Verzoekende partijen wijzen in het eerste middel van voorliggende verzoekschriften op de "*zeer ingrijpende en echte invloed*" die de aangehaalde incidenten op hun leven hebben gehad en voeren in dit verband aan dat zij gedurende één jaar na het eerste incident niet naar Izote zijn gegaan, dat zij na het tweede incident opnieuw een hele tijd niet op bezoek zijn gegaan in Izote en dat vervolgens enkel verzoekster met hun kindje naar daar is beginnen gaan, terwijl Izote slechts op een paar minuten afstand van hun woonplaats is gelegen. Nog daargelaten het gebrek aan geloofwaardigheid van deze incidenten en het gegeven dat verzoekende partijen zich beperken tot het poneren van loutere beweringen die niet worden gestaafd met enig (begin van) bewijs, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen na het laatste incident in juni 2018 nog meer dan een jaar in El Salvador hebben verbleven alvorens te vertrekken. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij na dit laatste incident verhuisd zijn en nog maar één keer naar Huizucar zijn teruggkeerd voor wat spullen en hun huwelijk, doch betwisten niet dat zij in deze periode geen problemen meer hebben gekend met de bende 18. De argumentatie dat van verzoeker niet redelijkerwijs kan worden verwacht "*dat hij de personen van wie hij meermaals doodsbedreigingen kreeg, actief blijft opzoeken of zou bevragen naar de actualiteit van de geuite doodsbedreigingen*" doet niets af aan de vaststelling dat er geen concrete en geloofwaardige indicaties zijn dat de bendeleden van Izote momenteel nog naar verzoeker op zoek zijn.

Verzoekende partijen betwisten voorts de pertinentie van de vaststelling in de bestreden beslissingen dat niets in hun verklaringen erop wijst dat verzoekers familieleden in San Miguel na hun vertrek uit de regio door leden van de bende 18 werden lastiggevallen. Zij menen dat voor de beoordeling van hun verzoeken naar hun specifieke situatie dient te worden gekeken en dat niets aantoont dat verzoekers familie in veiligheid leeft. De Raad kan evenwel niet om de pertinente vaststelling heen dat verzoekers broer J., die eveneens betrokken zou zijn geweest bij het incident van juli 2017 en toen zijn wapen zou hebben getrokken waardoor de bendeleden uit Izote de benen dienden te nemen, nadien met deze bendeleden geen problemen meer heeft gekend, ook niet nadat hij zich recent terug in Huizucar zou hebben gevestigd. Verzoekende partijen wijzen erop dat verzoekers broer op het ogenblijk van zijn gehoor nog maar twee of drie weken in Huizucar woonde, dat hij zijn werk als politieagent heeft stopgezet omwille van de constante bedreigingen en dat hij ook enkel daar is gaan wonen nadat hij in een andere regio van El Salvador bedreigd werd door de plaatselijke bendes omdat hij er niet van afkomstig was. Het rechtsplegingsdossier bevat evenwel geen enkel element dat erop duidt dat verzoekers broer J. sinds verzoekers gehoor op 13 september 2021 in Huizucar bedreigd of aangevallen werd door de bendeleden met wie hij in 2017 problemen zou hebben gehad. Verzoekende partijen beperken zich verder tot een loutere bewering waar zij aangeven dat J. momenteel opnieuw aan het proberen is om naar de Verenigde Staten te emigreren, laat staan dat zij aantonen dat J. El Salvador dient te verlaten omwille van problemen die verband houden met hun relaas.

Wat betreft de overige door verzoekende partijen aangehaalde vluchtmotieven wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker op goede gronden als volgt gemotiveerd:
"*Voor wat het profiel van uw vader betreft die vroeger als militair in El Salvador werkzaam was, dient voorts te worden opgemerkt dat u op geen enkel ogenblik in concreto aantoonde dat u hierdoor bij terugkeer riskeert persoonlijk geviseerd te worden. U verklaarde hierover zelf geen concrete problemen te hebben gekend (CGVS, p.12). Overigens blijkt nergens uit uw verklaringen dat uw vader omwille van zijn voormalig werk bij het leger concrete problemen met bendeleden heeft ondervonden. Trouwens de vaststelling dat uw vader altijd in San Miguel in Huizecar is blijven wonen wijst er allerminst op dat bendeleden het op hem gemunt hebben omwille van zijn voormalige functie bij het leger (CGVS, p.12).*
(…)
Voor wat betreft de overige door u aangehaalde problemen in El Salvador (namelijk de berovingen waarvan u het slachtoffer werd), dient daarnaast te worden opgemerkt dat het hier om geïsoleerde incidenten ging die zich op verschillende plaatsen afspeelden en waarvan u toevallig slachtoffer werd (CGVS, p.12; p.25). U beweerde hierover zelf dat deze problemen overvallen waren, de overvallers het niet persoonlijk op u gemunt hadden en iedereen op de bus werd beroofd (CGVS, p.12; p.18).
(…)
Voor wat betreft de verklaring van uw echtgenote als zou jullie zoon bij terugkeer naar El Salvador slachtoffer kunnen worden van orgaanhandel dient aanvullend te worden opgemerkt dat zij deze vrees op geen enkel moment in concreto heeft aangetoond (CGVS, echtgenote, p.18). Hier in algemene termen naar verwijzen volstaat niet om in aanmerking te komen voor internationale bescherming."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoekende partijen geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De commissaris-generaal overweegt in de bestreden beslissingen verder op goede gronden als volgt:
"*Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.*
Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.
Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.
Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf, blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.
Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekende partijen merken in het tweede middel van hun verzoekschriften op dat waar in de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021 kan worden gelezen dat de meeste terugkeerders een gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als hoofdreden om te emigreren uit El Salvador, zij hier volledig los van staan. Zoals hierboven uiteengezet, maken verzoekende partijen de door hen aangehaalde persoonlijke problemen met bendeleden in El Salvador evenwel niet aannemelijk. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer om deze redenen problemen zullen ondervinden. In de mate dat verzoekende partijen aangeven niet omwille van economische redenen hun land van herkomst te hebben verlaten, is hun verwijzing naar recente

nieuwsberichten die melding maken van economische problemen door de invoering van de *bitcoin* waardoor vooral de armere klasse zou worden geraakt *in casu* niet dienstig. Verzoekende partijen wijzen er verder op dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes en menen dat zij dus bovenop de afpersing waarvan zij reeds het slachtoffer zouden zijn geweest nog een groter risico op afpersing zullen lopen bij terugkeer naar El Salvador. Echter is hoger reeds komen vast te staan dat aan de beweerde afpersing door leden van de bende MS-13 geen geloof kan worden gehecht. Het loutere gegeven dat zij omwille van hun verblijf in het buitenland mogelijks beschouwd zullen worden over financiële middelen te beschikken en net zoals vele Salvadoranen zonder migratieverleden het slachtoffer kunnen worden van afpersing, volstaat niet om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De hypothetische verwijzing naar wat er zou kunnen gebeuren indien men niet in staat is om de gevraagde *renta* (tijdig) te betalen, zoals kan worden gelezen in de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van 15 maart 2016, waaraan ook gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen, doet hieraan geen afbreuk.

Tot slot merkt de Raad op dat verzoekende partijen de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker geheel onverlet laten:
"*Verder dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat u een familie bent van een begunstigde van internationale bescherming (schoonbroer (…) , schoonzus (…)B) geen gevolg heeft voor uw verzoek om internationale bescherming en u niet automatisch recht heeft op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.*
Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.
In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.
Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.
Volledigheidshalve dient in dit verband overigens te worden opgemerkt dat uw echtgenote in dit verband overigens zelf verklaarde dat jullie problemen en deze van haar familieleden los van elkaar staan en het verschillende problemen betreffen (CGVS, p.12-13)."
Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijke en pertinent en worden, daar zij door verzoekende partijen niet worden betwist, laat staan weerlegd, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Het geheel van de hoger weergegeven pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissingen vindt steun in het administratief dossier en kan niet zomaar als "*laakbare en onnodige sfeerschepperij*" worden afgedaan. Evenmin blijkt hieruit dat de commissaris-generaal zich een verkeerde voorstelling van de feiten heeft gemaakt of is uitgegaan van onterechte veronderstellingen. De bewering als zou de vermelding in het feitenrelaas dat verzoeker in El Salvador geen financiële problemen hebben gehad de sfeer creëren "*dat verzoeker (en zijn familie) zonder problemen in staat zou zijn om de renta te betalen, om de verhuis naar een andere veiligere buurt te betalen (als dit zelfs al bestaat in El Salvador) etc terwijl hier op basis van het verhoor geen uitspraak over gedaan kan worden*" mist feitelijke grondslag nu uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt dat geen geloof wordt gehecht aan de bewering als zouden verzoekende partijen *renta* hebben moeten betalen aan de bende MS-13 en zij evenmin aannemelijk hebben gemaakt dat zij hun regio van herkomst dienden te verlaten omwille van problemen met de bende 18.

Het argument dat verzoeker exact kon weergeven hoe de weg van zijn woonplaats naar Izote liep, waar de controlepost stond en waar Izote lag ten opzichte van San Salvador, ter staving waarvan kaarten werden toegevoegd aan de verzoekschriften (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 5 en 6), is niet dienstig daar hierdoor geen afbreuk wordt gedaan aan de hoger uiteengezette pertinente motieven op

grond waarvan geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die verzoeker in deze regio situeert. De Raad benadrukt in dit verband dat verzoekers herkomst uit Huizucar op zich niet wordt betwist.

Voorts kan het algemene betoog dat het gevaarlijk is om naar zones te gaan waar andere bendes actief zijn, ter staving waarvan in de verzoekschriften wordt geciteerd uit krantenartikels en getuigenissen over wonen in El Salvador, niet volstaan om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven daartoe in gebreke.

De kritiek in het eerste middel, tot slot, dat uit de rapporten opgesteld door het CGVS geen verklaring blijkt voor de daling in het erkenningspercentage van Salvadoraanse asielaanvragen in 2020 ten opzichte van 2019 heeft geen uitstaans met de (motieven van de) bestreden beslissingen *in casu* en is bijgevolg niet dienstig.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 7, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt over de door verzoekende partijen neergelegde documenten:
"*De door u en uw echtgenote neergelegde paspoorten, jullie huwelijksakte en het paspoort van jullie minderjarige zoon, hebben betrekking op jullie nationaliteit, identiteit, reisweg, burgerlijke staat en de nationaliteit en identiteit van jullie zoon. Dit zijn gegevens die in casu niet betwist worden, doch die geen verband houden met de door jullie aangehaalde vervolgingsfeiten en vrees. De neergelegde persartikels betreffen informatie over veiligheidsincidenten in Huizecar met bendeleden en belichten het probleem van infiltratie van bendeleden bij de politiediensten. Echter uit desbetreffende stukken kan geen persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico in uw hoofde, dat van uw echtgenote of uw zoontje worden afgeleid. De badge van uw adoptiebroer J. (...) toont aan dat uw broer bij de politie werkzaam was, een element dat hier evenmin ter discussie staat.*"
Deze motieven worden door verzoekende partijen niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Indien, zoals *in casu*, is vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door de verzoekende partijen voorgehouden vervolgingsfeiten en vrees, is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk. Het betoog van verzoekende partijen in het tweede middel dat verhuizen voor hen geen oplossing vormt en dat zij zich evenmin onder de bescherming van de Salvadoraanse autoriteiten kunnen stellen, is bijgevolg niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

3.3.3.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat aan de door hen voorgehouden vluchtmotieven en vrees geen geloof kan worden gehecht.

De commissaris-generaal overweegt in de bestreden beslissingen voorts op goede gronden dat het loutere gegeven dat niet kan worden uitgesloten dat verzoekende partijen bij terugkeer naar hun land van herkomst het doelwit worden van criminelen onvoldoende ernstig is om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te vallen. Verzoekende partijen doen aan deze overweging geen afbreuk waar zij in hun verzoekschriften andermaal verwijzen naar het hoger uiteengezette feitenrelaas.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviseerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

3.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politioneel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat "*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*" (zie: "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport "*An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*" van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als "*highly targeted and individualized*" wordt gekenmerkt en waarnaar wordt verwezen in de COI Focus "*El Salvador: Situation Sécuritaire*" van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in voorliggende verzoekschriften erkennen dat het geweld in El Salvador in wezen doelgericht van aard is doch dat zij menen dat de commissaris-generaal *in casu* nalaat dit standpunt zelf toe te passen en aan te tonen waarom zij ondanks hun verhaal niet als een

doelwit dienen te worden beschouwd. Wat dit betreft, kan worden volstaan met een verwijzing naar wat hoger, onder punt 3.3.2., is uiteengezet en op grond waarvan dient te worden besloten dat verzoekende partijen niet aantonen dat zij in hun land van herkomst worden geviseerd door de bendes of de autoriteiten.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

In tegenstelling tot wat verzoekende partijen in het eerste middel van hun verzoekschriften voorhouden, kan nergens in de bestreden beslissingen worden gelezen dat zij nalaten het bewijs te leveren dat zij specifiek zouden worden geraakt om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden door een reëel risico op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon, noch dat het CGVS niet over elementen beschikt die erop wijzen dat er in hun hoofde sprake is van omstandigheden die wijzen op een verhoogd risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De Raad merkt op dat voormelde "*persoonlijke omstandigheden*" niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet zijn immers omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat de verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Zoals de commissaris-generaal terdege bemerkt, en door verzoekende partijen niet wordt betwist, blijkt niet dat er in El Salvador actueel sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is de vraag naar het bestaan van eventuele persoonlijke omstandigheden die de ernst van de dreiging die voortvloeit uit dergelijk willekeurig geweld in hoofde van verzoekende partijen verhogen *in casu* niet aan de orde. Verzoekende partijen verwijzen in dit verband ten andere slechts naar de elementen die hoger reeds aan bod zijn gekomen bij de beoordeling van hun nood aan internationale bescherming op grond van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

3.3.3.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij elk de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Waar verzoekende partijen vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden

beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
C. VAN DEN WYNGAERT	D. DE BRUYN